

SÖKAREN

PRENUMERERA NU!

Första prenumerationsterminen är nu slut för dem som var med från början, och prenumerationerna skall förnyas. (10:50 för gamla prenumeranter.) De är för redaktören att önska och hoppas att många vill vara med och läsa SÖKAREN även under resten av året. Det avses bli ytterligare sex nummer detta år — sammanlagt åtta under 1965 alltså — men för att det skall bli möjligt att utge så många nummer, är det nödvändigt att SÖKAREN får minst lika många prenumeranter under den kommande terminen som under den nu avslutade: ca 750. — **Prenumerera nu** för resten av det här året, och tala med era vänner om SÖKAREN.

UR INNEHALLET:

Anne Lise Dresler:

Hatha-Yoga 1

Ledare:

Sökande 3

George de la Warr — pionjär 3

Alarik Degerman:

Nautilus och parapsykologin 5

Gordon W. Creighton:

J. Templetons mystiska fotografi .. 6

Vincent Gaddis:

Den ödesdigra Bermudatriangeln .. 7

Meditation enligt Maharishi 10

Vetenskapsman undersöker reinkarnationen 11

Möte med verkligheten 12

Joachim Jeremias:

Okända Jesusord 12

Nya böcker 16

HATHA-YOGA

Av Anne Lise Dresler

Hatha-Yoga utgör endast *en* gren inom hela yogavetenskapen. Den har liksom de övriga yogagrenarna fått sin utformning i österlandet för tusentals år sedan som en metod, en väg och en hjälp för människan att *medvetet* arbeta på sin höga bestämmelses fullbordan.

Vi skall först helt kort följa *Hatha-Yogas* historia här i västerlandet.

Då Alexander den store trängde in i Indien, mötte han många yogier; dessa benämndes av konungens följeslagare, sedermera av en grekisk historieskrivare, "gymnosofister". Deras system infördes i Grekland, antingen av en indisk filosof som följde med Alexander på hans återfärd, eller av kringresande asiatiska missionärer och indiska köpmän som besökte Grekland och dess grannländer. Att det förekom kulturellt utbyte mellan Grekland och Indien, är ett historiskt faktum. Dr. Menninger hävdar att det var det indiska systemet *Hatha-Yoga* som såväl Hippokrates som Galenus och Rufus av Efesus samt en del läkare under medeltiden praktiserade och lärde ut. Och det har kunnat påvisas att yoga har gett inspiration till utformningen av de olika systemen för kroppskultur här i västerlandet ända in i våra dagar. Men — på sin långa resa fram genom tiderna förlorade *Hatha-Yoga* i västerlandet helt sin esoteriska karaktär efter att ha fått vara skild från den kultur och det land, där den har sin rot. Endast i sitt hemland, Indien, har *Hatha-Yoga* kunnat bevara sin enastående, ursprungliga karaktär i en obruten kontinuitet ända in i vår tid. Nu i det tjugonde århundradet, när det har skapats kontakt mellan öst

och väst i en utsträckning som inte förut varit möjlig, har vi för första gången i västerns historia tillfälle att närmare lära känna yogan, dess bakgrund och mål. Vi kan ta kontakt med de yogier och Mästare som har sin rot i Indiens urgamla kultur och som är i besittning av kunskap inom detta område som är förvärvat genom personlig erfarenhet. Och härigenom kan vi försäkra oss om att den yoga som vi stiftar bekantskap med och utövar, är i överensstämmelse med den klassiska, rena yogan.

En av Indiens finaste kännare av *Hatha-Yoga* i vår tid var författaren S. Muzumdar. Han var från Bengalen, där flera yogaskolor har existerat i obruten kontinuitet i mer än tusen år. Muzumdar kände väl till dessa skolors källskrifter och traditioner. I hans sista levnadsår var jag i personlig kontakt med honom och fick erfara vilka stora kunskaper han ägde, förvärvade under en mansålders yogateori och -praktik. Muzumdar blev således en inspirationskälla för en skandinav som gärna ville införas i den urgamla *Hatha-Yoga* av en indisk auktoritet.

Hatha-Yogas verkningar på hela den mänskliga organismens organ i allmänhet och de muskler som inte står under viljans inflytande i synnerhet samt de inre organen är direkta och djupgående, och övningarna är, i motsats till flera av de system som är inspirerade av *Hatha-Yoga*, statiska, dvs idealet är att man uppnår en sådan kontroll över sin kropp att man utan besvär kan förbli helt orörlig i de färdiga ställningarna, de

så kallade *asanas*, under en viss tid; på så sätt fyller asanas bestämda fy- siologiska uppgifter.

Hatha-Yoga har ett tredubbelt vär- de. Den är uppbyggande, förebyggan- de och läkande. Den verkar på hela organismen, och inte minsta del av människokroppen försummas. Yoga- övningarna har inget att göra med ut- vecklingen av muskelstyrka, de tjänar endast till att hålla musklerna och ske- lettet i god kondition. De syftar till att hjälpa organismen att nå sin högs- ta utveckling. *Hatha-Yoga* är ett helt självständigt system och kan inte jäm- föras med någon annan form av kroppsövningar, gymnastik eller av- slappning som mänskligheten berikat sig med.

Yogan har en lärosats om männi- skans förmåga att förändra kropp och sinne på ett genomgripande sätt, som är ytterst intressant. Människan när- mar sig oundvikligt döden, och det har alltid varit mänsklighetens stora önskan att kunna vrida tillbaka visar- na på livets ur. *Hatha-Yogas* gamla läromästare fastslog att genom ihär- digt utövande av detta system kan människan vända om sin livsriktning och "vandra hän mot frihet från sjuk- dom och ålderdom och uppnå en full- komligt harmonisk utveckling".

I enlighet med yogans psykologi är denna möjlighet till en fullständig om- ställningsprocess inte begränsad till de organiska funktionerna allenast; det- samma gäller även för sinnets vidkom- mande. Genom yoga kan människan lära sig att frigöra sinnet från dess starka bundenhet vid omvärlden. En alltför stark bundenhet skapar dishar- moni, spänningar och plågor, och yoga kan lära oss att rikta sinnet inåt, var- vid människans finaste latenta krafter väckes till liv.

Enligt yogiska lagar är människan inte fullkomlig så som hon vanligtvis framträder, men hon kan arbeta på sin fullkomning genom egna ansträng- ningar — och det är alltid möjligt för oss, om vi själva önskar det, att på- börja en skapande återuppbyggnads- process av vårt eget väsen. Yoga är ett instrument att uppnå detta, och ett gott resultat kan nås genom den rätta förståelsen av *vad yoga är* och genom de rätta bemödandena.

Vi har nämnt att det organiska till- ståndet kan ändras helt. Det inträder faktiskt förändringar i blodkärlen i det ögonblick en människa börjar ar- beta med de hathayogiska övningarna, och ämnesomsättningen undergår ock- så en förändring. Den mänskliga or- ganismen är sammansatt av föränder- ligt material, och yogan kan ändra

SÖKAREN

Nr 2 — 1965 — Årgång 2

Adress: Box 3063, Stockholm 3

Red o ansv utg: Sven Magnusson

Postgirokonto 70 60 47

Annonspriser:

Helsida 145:—, halvsida 80:—,
kvartssida 45:—,

småannonser 1:30 per spaltrad

PRENUMERATIONSPRISER:

Helår (8 nr) 14:—
Halvår 7:20

För dem som redan prenumererat t.o.m.
nr 4 (vilket är detsamma som nr 2, 1965)
blir priset för resten av året (6 nr) 10:50.

Äldre nr: De tidigare angivna prenumera- tionspriserna **gäller nu ej**. Nr 1—2 kan en- dast erhållas separat. Nr 1 kostar 1:75 och nr 2 kostar 2:50. Nr 2 är i det närmaste slut.

I Finland, Danmark och Norge kan pre- numeration ske med check som sändes i brev under SÖKARENs adress, eller med internationell postanvisning, varvid priset blir det i Sverige gällande.

Prenumeration kan även ske genom Aka- demiska Bokhandeln, Postfach 128, Hel- singfors, postgiro 5333, (helår mk 10,—, halvår mk 5,25), Esperanto-Boghandeln, Ellemarksvej 12, Aarhus (helår d.kr. 22:—, halvår d.kr. 11:25) och I. T. Martinsen, Wel- havensg. 66, Bergen, (helår n.kr. 22:—, halvår n.kr. 11:25).

Eftertryck kan medges efter kontakt
med utgivaren.

kroppens karaktär. Genom sina stu- dier av fysisk träning för kvinnor kom Havelock Ellis till det resultatet att kvinnor inte skall utveckla de vil- jestyrda musklerna på samma sätt som är nyttigt för män, då det skadar de- ras organism. Det är däremot nyttigt för dem att utveckla och stärka de icke viljestyrda musklerna så att dessa bät- tre kan utföra sina speciella funktio- ner. Ellis hade inte klart för sig att det fanns ett sådant system. *Hatha-Yoga* bringar de icke viljestyrda musk- lerna och organen under kontroll. Att de gamla yogamästarna var väl med- vetna om endokrinologin bevisas av att vissa ställningar på ett mycket för- delaktigt sätt påverkar endokrina körtlar: hypofysen, sköldkörteln, binjurarna och könskörtlarna. Denna kunskap om möjligheten till en full- ständig ändring av det organiska till- ståndet, utgör yogans förygringsteori. Det är intressant att se hur yogan inom detta liksom inom andra områ- den, var tusentals år före de moderna forskningsresultaten, och detta illu- streras genom ett uttalande i tid- skriften Ciba i maj 1955, där man fin- ner följande: "Under det att kroppens övriga organ undan för undan utfors- kades anatomiskt och fysiologiskt, var de endokrina körtlarnas funktion full- ständig okänd till inemot slutet av 1800-talet. Så sent som 1905 skriver E. H. Starling: Under följande namn, de endokrina körtlarna (the ductless glands), har man sammanfört ett an- tal organ, och den enda likheten mel- lan dem ligger i det faktum att vi vet mycket litet om dem."

Under utövandet av *Hatha-Yoga* är det vissa allmänna råd som eleven mycket starkt tillrådes att efterfölja. Inte minst bör alla kvinnliga yogaut- övare lägga dem om hjärtat. Att ex- perimentera eller att åtsidosätta de ge- nomprövade, urgamla reglerna, kan

vid vissa tillfällen vara farligt, och ingen bör utsätta sig själv eller andra för en sådan risk. Rekonvalescens ef- ter en sjukdom bör följas av dagliga promenader under några dagar för att stärka kroppen, innan man återupptar yogaövningarna. I synnerhet bör man ha respekt för influensan, framförallt om man inte längre är så ung. Ver- ningarna av denna sjukdom bör vara fullständigt försvunna från organis- men innan man börjar med övningar- na på nytt. Under sina månatliga pe- rioder bör kvinnan inte utföra några övningar med undantag från avslapp- ningsställningen *shavasana*. Stor för- siktighet måste iakttas under havande- skap. Personer med blodtryck över 150 eller under 100 bör inte ägna sig åt yogaövningar, ej heller hjärtsjuka. Öv- ningar som förorsakar smärtor i bröst eller underliv, bör avbrytas, och man bör finna orsaken till smärtan innan man fortsätter. Man väljer en plats med ljus och luft och utför sina öv- ningar i ro och ostördhet. Alla öv- ningar utföres ytterst långsamt och utan ryck, och man utövar ingen form av våld mot kroppen. Målet är att uppnå en sådan smidighet att man obesvärat kan vila i de färdiga ställ- ningarna, *asanas*, och härunder också

(Forts. på sid. 14)

I RYSSLAND

bor Vera Petrova, 11 år, som kan "se" in i sin faders järnkassaskåp genom att bara beröra det. Vera kan även, enligt en Moskvatidning, "se" genom väggarna på hus — men endast när hennes ögon är förbundna. Hon kan också stå barfota på ett fotografi och identifiera personerna på det, och hon kan läsa bokstäver och förnimma fär- ger genom att bara beröra dem. Men om huden är våt, fungerar inte hud- seendet.

SÖKAREN

SÖKANDE

Sökande efter en livsåskådning. På spaning efter san- ningen. Många människor med väl organiserade hjärn- celler har under historiens lopp sökt skingra det dunkel som utbreder sig framför det forskande ögat. En Descar- tes . . . En Spinoza . . . En Kant . . . Men vad visste **de** om ESP, om UFO, om healing . . .? Lika litet som Medelsöner av i dag, vare sig dessa sätter "professor" framför nam- net eller "fläckurtagare" eller något annat som anger en lika hederlig och nödvändig profession. Ändå har väl de nämnda fenomenen funnits sedan urminnes tider — och blivit stöd för tro på gudar, demoner, änglar . . . Det finns i alla tider sådana människor som bara vill veta av den materiella verkligheten eller sinnenas värld, "skep- tikerna", samt sådana som vill tro på alla mystiska ting, de "övertroende". — — — Inga av dessa är sökar- naturer.

Vår tids "stora tänkare", vad vet **de** om **det mystiska**? En Russell, en Hedenius, en Sartre . . .? Knappt mycket mer än genomsnittspettersson i Byamåla. Vad vet **vi** om

det mystiska, vi som betraktar dessa ting eller berättelser om dessa ting? Vi vet att de finns. Däri har vi ett försteg framför dem som inte kan eller vill se att de finns. Men **förstår vi** dem?

Vad betyder skriften på väggen: **mene tekel . . .?** — — Det är svårt att finna ut det. Kanske vore det lika bra att sluta grubbla — och ägna sig åt att odla sal- lad . . . eller sina sällskapstalanger . . .?

Men: Från sitt första andetag söker mänskan kunskap. Senare söker hon Vägen, Sanningen och Livet.

Vad säger nu ex.vis Templetons fotografi (sid. 6) om V, S och L? — Det där verkar vara som änden på ett nystan. Nysta upp det, så finner du sanningens pärla in- uti! — Men: Vi äger inte ens nyckeln till glasskåpet där nystanet förvaras, oåtkomligt för våra ivriga forskar- händer. Men kanske finner vi den nånstans och får vara med om att nysta upp och ta ut pärlan och se in i den . . .

Sven Magnusson

GEORGE DE LA WARR — PIONJÄR

Häpnadsväckande och betydelse- fulla rön har under de senaste tjugo åren gjorts av ett forskarlag vid De- lawarrlaboratorierna i Oxford, Eng- land. Det rör sig väsentligen om upp- täckter av hur anden påverkar mate- rien. Materia är, hävdar ingenjör Geo de la Warr, skapad av ande, dvs av den ande som är källan till all energi i universum — världssanden.

Men människan kan påverka alla livsformer med sin tanke. Forskning- arna vid Delawarrlaboratorierna har visat att kraften hos den medvetna tanken kan åstadkomma en ökning eller minskning av antalet atomer hos växter, djur och människor, och det- ta kan ske över mycket stora avstånd.

Det finns t.ex. rikligt med bevis för att cancercellernas abnorma till- växt kan stoppas upp i ett tidigt ut- vecklingsskede, om man begagnar sig av de rön som gjorts beträffande de formskapande krafterna i naturen. Det är också klarlagt att negativa känslor av begär och hat kan förändras till kärlek, harmoni och förståelse genom tillämpningen av ifrågavarande rön.

Den grundläggande idén bakom forskningen vid Delawarrlaboratori- erna är att det finns en enda universell energikälla som vidmakthåller och ut- vecklar livet i ett välordnat univer- sum. Den universella energikällan el- ler det universella medvetandet ma- terialiserar sig som partiklar i den le- vande cellen. Genom en naturlig ma- terialisationsprocess omformas ener- gin till materia, eller med andra ord: tanke blir till materia.

Det är lätt att inse att denna ma- terieuppfattning, om den vinner all- män anslutning inom den vetenskap- liga världen, kommer att innebära en fullständig revolution.

Materialisationsprocessen kan sti- muleras eller hämmas. Det är möjligt för en människa att medvetet åstad- komma detta. Ja, det är just med olika metoder att transformera (omforma) "tankeenergi" till fysisk energi som man huvudsakligen är sysselsatt vid la- boratorierna i Oxford. Docent Poul Goos uppger att denna process utfö- res med hjälp av därtill konstruerade apparater, varvid ett "medium" ska-

par förbindelsen mellan operatören som sköter apparaten, och det föremål som skall kontaktas. Är det till exem- pel en människa det gäller, så är "me- diet" en droppe intorkat blod från denna människa. (Från fysiken vet vi ju att alla kristalliniska bildningar all- tid befinner sig i resonansförbindelse med frekvensmönstret i de kraftfält som skapade dem, eller för att uttryc- ka det på ett annat sätt: varje kristall vibrerar i resonans med det kraftfält som har byggt upp den. Nu består en droppe intorkat blod av millioner mikroskopiska kristaller, och dessa vibrerar i resonans med det fält som byggde upp kristallen, alltså med oli- ka delar av det fält som byggde upp kroppen. Varje organ i människokrop- pen är uppbyggt av celler, vilka i sin tur är uppbyggda av molekyler vilka är sammansatta av atomer, och alla dessa byggnadsverk ledes eller styres av frekvensmönstret i de icke-fysiska kraftfält, som bygger upp organet i fråga. Alltså förstår man att varje droppe intorkat blod innehåller en el- ler flera kristaller som ger resonans

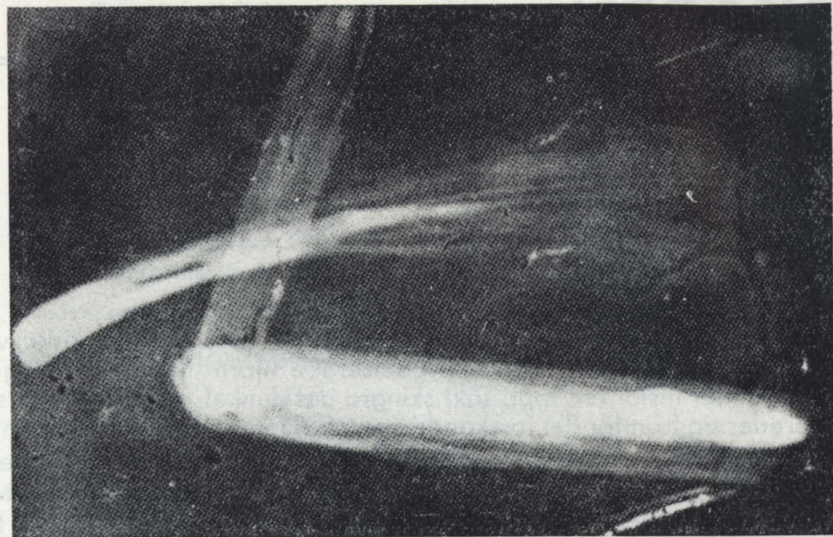
för något av de organiserande fälten i den fysiska kroppen.)

Det finns enligt de la Warr en icke-fysisk kropp (*aerial*) hos allting, vilken fullständigt motsvarar den fysiska kroppen. Man har kallat den *Counterpart Body*, dvs den fysiska kroppens motsvarighet. Denna "andekropp" tjänar till att för den fysiska kroppens räkning emotta energi från den universella källan. Varje fysisk kropp är enligt de la Warr uppbyggd efter sin eteriska motsvarighet (— detta skulle vara nyckeln till förståelsen av hur ett frö kan utvecklas till just en bestämd växt och till ingenting annat.)

Med de la Warrs apparater är det möjligt, berättar dr. Goos, att "tona in" på den icke-fysiska "orsaken" till den fysiska formen eller kroppen. Om man t.ex. har en växt och vill komma i kontakt med dess icke-fysiska kropp, kan man gå tillväga så, att ett löv plockas av växten och placeras på en skiva på apparaten, och därefter roterar man sakta skivan till dess lövet kommer i en bestämd vinkel i förhållande till det magnetiska fältet från en lodrät stavmagnet i apparaten. Och denna bestämda vinkel finner man om man frågar i sin tanke om lövet skall ligga i denna ställning . . . eller denna . . . eller denna, alltmedan man roterar lövet — och när lövet så befinner sig i den rätta positionen, som kallas för "den kritiska positionen", blir det en reaktion på apparatens detektor som direkt kan förnimmas av operatören. Varje levande cell — även lövceller — utsänder energifrekvenser i de "kritiska positionerna", dvs i de bestämda vinklarna till ett magnetfält, och då alltså även till jordens magnetfält, liksom växten förmodligen i dessa positioner insuger energi från kosmos, men denna utstrålning kan inte direkt uppfattas, eftersom den utgöres av icke-fysisk energi som våra sinnen inte reagerar för. Fördens skull är det som denna energiform måste omformas till energi som påverkar våra sinnesorgan, och det är detta som sker i apparaterna med den mänskliga tankeenergin som mellanled.

Vår egen "tanke" (varmed alltså inte menas de kemiska reaktioner i vår hjärna som framkallar våra tankebilder, utan i stället den bakomliggande orsaken till dessa kemiska reaktioners framkomst) står så att säga med ena "benet" i det icke-fysiska och det andra "benet" i det fysiska, och därför kan den förmedla förbindelsen mellan båda, när de därtill konstruerade apparaterna användes på rätt sätt.

Andekroppen är icke-materiell, men man har vid laboratorierna kon-



struerat en kamera med vilken man åstadkommit en del fotografier som anses vara foton av andekroppen. Det finns även här en oundgänglig psykisk komponent: endast en enda person kan f.n. få några resultat med fotoapparaten.

Vi skall här relatera ett experiment med kameran. Man hade en pennkniv som med ena bladet delvis utfällt, visades för en assistent som skapade sig en minnesbild av den. Därefter fälldes pennkniven ihop och togs undan och placerades i en annan del av laboratorierna. Sedan satte sig assistenten framför fotoapparaten och åstadkom den bild som ses på det här återgivna fotot. Denna bild är ett *tankefotografi*. Assistenten satt nära apparaten och koncentrerade sig under två sekunder på pennkniven. (När man sedan gjorde om försöket med assistenten sittande i ett angränsande rum, misslyckades det.)

Det är möjligt, anser de la Warr, att apparaten inte har någon avgörande betydelse för uppkomsten av dessa tankefoton, men det är inte så viktigt, ty det betydelsefulla är att en tankeprocess synes åstadkomma en bild av tanken, kanske på etern, och att den kan påverka den fysiska kroppens motsvarighet, *Counterpart Body*, vilket har visats genom många experiment samt behandlingar av sjukdomar. Denna tankens påverkan på andekroppen kan stödja teorin att de flesta sjukdomar har en psykologisk sida, och den visar kanske också på en del av "mekanismen" vid bön.

(Om tankefoton kan man läsa i *Clairvoyance and Thoughtography* av T. Fukari, professor vid Kohyassan-universitetet. Rider & Co.)

Ja, tanken kan påverka "andekroppen" hos vilket levande väsen som helst. Man har vid laboratorierna be-

handlat växter, ja hela skördar, med betydande resultat. Detta kallas radionisk terapi, och även människor behandlas därmed. Man kan gå tillväga på det sättet att ett fotografi tas av den växt eller skörd som skall behandlas, och sedan utsättes fotot för strålningsbehandling med en apparat. Det är enligt de la Warr så, att ett foto av någonting äger samma utstrålning som saken själv, ja, det är inte ett strålningsfält av samma slag utan *precis samma* strålningsfält, vilket gör att en påverkan på detta fält, påverkar saken själv. En individs andekropp skulle då tillhöra inte den sinnliga, tredimensionella världen utan en dimension utanför rummet.

Varje sjukdom eller varje tillstånd har sin speciella strålningsvåglängd, och denna kan man upptäcka och komma i kontakt med genom att använda en resonanslåda och en droppe intorkat blod från patienten. Om man vill veta vilken sjukdom en person lider av, placerar man bloddroppen i apparaten och ställer så in apparatens olika antennplattor så, att de vibrerar i just det frekvensmönster som svarar mot den sjukdom man "frågar om". Dessa frekvensmönster har man genom 25 års outtröttligt arbete vid Delawarr-laboratorierna kommit fram till, och de kontrolleras och korrigeras ofta. Nu utsänder antennerna alltså en energi av en bestämd frekvens — och om patienten lider av den till frekvensmönstret svarande sjukdomen, blir det en reaktion i apparatens detektor, och endast om patienten verkligen har denna sjukdom! Det "hjälp" inte om operatören tror att det nog är det eller det som patienten lider av — det blir ingen reaktion om det inte är resonans mellan antennernas frekvens-

(Forts. på sid. 15)

Atomubåten Nautilus och parapsykologin

Av Alarik Degerman

Samma dag som atomundervattensbåten Nautilus löpte ut för att göra sin berömda färd under polarisen, den 25 juli 1959, steg en hemlighetsfull passagerare ombord på densamma.

Vem var han? Det vet man inte än i denna dag. Däremot vet man en del andra saker. Den namnlöse passageraren inneslöts i en hytt, till vilken blott de matroser som serverade hans mat, och kaptenen hade tillträde. Vad den sistnämnde beträffar, så infann han sig två gånger om dagen hos den hemlighetsfulle i hytten. Vid varje besök överlämnade främlingen alltid ett papper, på vilket var uppritat fem mystiska tecken. Under detta papper satte såväl kaptenen som den okände passageraren sin underskrift, varefter den förre lade papperet i ett kuvert, på vilket var angivet timme och datum samt orden: "Strängt hemligt. I händelse av fara för ubåten skall papperet förstöras".

Efter sin berömda färd anlände Nautilus till Croyton den 10 augusti 1959. Där besteg den okände passageraren en tjänstebil som förde honom till närmaste militärflygplats, varifrån resan fortsatte till staden Friendship i Maryland. Därefter gick färden vidare med bil till en byggnad som bar inskriften: "Centrum för specialundersökningar. Obehöriga äga ej tillträde".

Till en vaktpost som patrullerade utanför byggnaden, vände sig den namnlöse passageraren och bad att bli förd till direktör William Bowers.

Till denne överlämnade främlingen ett paket som Bowers öppnade och närmare granskade.

Sedan detta var gjort, vände sig Bowers till främlingen och sade:

— Vi står vid en vändpunkt i historien. För första gången har det varit möjligt att med tillräcklig precision för den praktiska användningen överföra den mänskliga tanken från en hjärna till en annan utan materiell förmedling, och detta under betingelser som utesluter varje möjlighet till bedrägeri.

Vad som hade skett under Nautilus' sextondagarsfärd under polarisen, var följande. En viss student från Dukeuniversitetet i Durham hade suttit i ett rum i Friendship. Framför sig hade han en apparat för blandning av c:a tusen 'ort, men det rörde sig inte om några vanliga spelkort utan om s.k. parakort. Dessa kort som man sedan

länge begagnat vid parapsykologiska experiment, är alla av samma färg, och de bär något av följande fem tecken: kors, fyrhörning, tre våglinjer, stjärna och cirkel. Kortblandarapparaten, som var försedd med ett urverk, avlevererade fem kort två gånger om dagen. Den ifrågavarande studenten riktade nu sin blick på dessa kort, varvid han bemödade sig om att tänka på dem så intensivt som möjligt. Samtidigt försökte främlingen på Nautilus på ett avstånd av 2000 km och flera hundra meter under Atlantiska oceanens yta att räkna ut vilka kort studenten tänkte på. Resultatet skrev han ned på ett papper som han överlämnade till kaptenen på Nautilus. I sju av tio fall räknade han rätt.

För första gången i vetenskapens historia hade man fått absolut översägliga bevis för att en fjärrverkan mellan två mänskliga hjärnor var möjlig.

Men varför gjordes detta originella experiment? Svaret blir att det skedde under trycket av militära nödvändigheter. Sedan 1957 hade en naturvetenskaplig sammanslutning sysselsatt sig med hemliga forskningar på uppdrag av den amerikanska regeringen. Resultatet av dessa forskningar blev att man en vacker dag förelade president Eisenhower en plan som inte var av det vanligare slaget. I planen kunde man bland annat läsa att undervattensbåtar var skäligen gagnlösa under nuvarande förhållanden, eftersom det var svårt eller omöjligt att träda i förbindelse med dem sedan de dykt, och framför allt när de befann sig under polarhavets istäcke. Under sådana förhållanden var det nödvändigt att försöka nya medel. Men fanns det några sådana? Jo, för all del. Hade inte professor Rhine vid Dukeuniversitetet förklarat att var femte människa ägde "övernaturliga" färdigheter? Hur skulle det vara att utnyttja människans parapsykiska krafter? Men den amerikanska regeringen tveklade. Under ett helt års tid förklingade den vetenskapliga organisationens vädjan ohörd. Eisenhower rådfrågade sina vetenskapliga experter, men dessa ansåg att förslaget alltför mycket påminde om borddans och liknande ockulta manipulationer.

Men så hände plötsligt något. Rysarna sände upp sin första sputnik.

Detta blev signalen till ett uppvaknande i Amerika. Dess mest framstående vetenskapsmän kom nu till den uppfattningen att det var högt på tiden att forska i alla riktningar. Den amerikanska vetenskapen riktade en appell till den officiella meningen, och den 13 juli 1958 offentliggjorde söndagsbilagan av New York Herald Tribune en artikel av en av de främsta militära fackmännen i den amerikanska pressen, Ansel E. Talbert, som bland annat skrev: "Förenta staternas stridskrafter måste obetingat få veta om den av en mänsklig hjärna utsända energin på ett avstånd av tusentals kilometer kan utöva inflytande på en annans hjärna. Det skulle här röra sig om ett rent vetenskapligt experiment. Utforskningen och utvecklingen av detta fenomen lämnar oss kanske en ny förbindelsemöjlighet mellan undervattensbåtarna och fastlandet och en dag kanske också mellan rymdskepp."

Denna artikel i förening med talrika rapporter av vetenskapsmän gjorde effekt. Regeringen skred till handling.

Följden härav har blivit att det i dag finns åtskilliga parapsykologiska forskningscentraler i Amerika, exempelvis i Cleveland, Friendship, Schenectady och Alabama. De resultat de kommit till, har inte heller varit dåliga. På mindre än ett år har de uppnått mer betydande resultat än vad århundralånga forskningar på telepatins område förut förmått. Därvid har man gått till väga ytterst grundligt. Man har inte nöjt sig med att arbeta enbart på egen hand utan även sökt kontakt med forskare och forskningsgrupper i andra länder, där intresse för studiet av de översinnliga färdigheterna, "psioniken", som de amerikanska forskarna kallar denna vetenskapsgren, förelegat. Man har utsänt kommissioner runt hela världen och etablerat kontakt med åtskilliga utländska vetenskapsmän som sysslat med telepatins problem, bland andra dr. Seal vid universitetet i Cambridge, Hans Bender och Pascual Jordan i Tyskland och dr. Ching Yu Wang i Kina. I Amerika hopade sig bevisen för tankeöverföringens faktum.

Genomförandet av ett sådant telepatiskt försök som det ovan skildrade, är dock ingen enkel sak, eftersom

(Forts. på sid. 15)

J. Templetons mystiska fotografi

Av Gordon W. Creighton

Landningen av ett stort UFO den 26 april 1964 i Socorro, New Mexico*) på en plats endast några få miles från scenen för den första atombombstesten, må vara tillräckligt bevis för att våra besökare fortfarande är intresserade av människans fuskande inom områden som hon utan tvivel hellre borde lämna i fred. I maj månad hade vi sedan den märkliga episoden med mr. Jim Templetons fotografi. Kanske de två händelserna inte är utan samband med varandra?

Fakta i fallet Templeton tycks vara följande (se *Daily Express* och *Daily Mirror* den 13 juni 1964): Mr. James P. Templeton, en brandman från Carlisle, med adress 201 Newtown Road, var en dag i maj tillsammans med sin hustru och två döttrar vid Burgh Marsh på de ensliga bankarna vid Solwayfjärden. Han tog en serie färgfotografier av sin femåriga dotter Elizabeth. Hans hustru och andra dotter befann sig bakom honom vid tillfället. Det var varken något träd eller någon annan person i sikte. En bit därifrån på andra sidan Solwayfjärden ligger Chapel Cross' atomstation och en NATO-radaranläggning.

Vädret var utmärkt. Det fanns ingenting egendomligt eller ovanligt i sikte, fastän mr. Templeton sedan har sagt att det faktiskt då slog honom som något ganska besynnerligt att fåren och nötkreaturen som brukade beta på Burgh Marsh, hade "skockat sig samman på ett enda ställe som om en storm var i annalkande".

Fotografierna som tagits av den lilla flickan, skickades till Kodak Ltd. för framkallning, och när de återkom, var det en lapp med, där det stod att det var synd att det bästa fotot "blivit förstört av en man i bakgrunden".

Och en man är det utan tvivel, trots Jim Templetons bestämda påstående att det utom den lilla flickan inte fanns en levande själ inom synhåll.

Kodak Company försäkrade honom att det omöjliga kunde vara fråga om något fel på film eller kamera. Han tog fotot till polisen i Carlisle, och deras experter studerade det. Först trodde de, enligt superintendenten detektiv Tom Oldcorn, att det var fråga om dubbelexponering, men snart frångick de den uppfattningen.

Fotografiet visar en gestalt i vit klädning som utomordentligt väl påminner om en stoppad eller vadderad rymddräkt. Och på hans huvud är

det en hjälm, tydligen genomskinlig. Figuren står med ryggen åt mr. Templeton och strax bakom den lilla flickan, och han tycks blicka ut över Solwayfjärden mot Chapel Cross' atomanläggning. Kroppen synes vara en storväxt mans. "Minst två meter lång", trodde mr. Templeton och polismanen, när de studerade bilden.

"Mycket förbryllande", sa till sist superintendenten Tom Oldcorn, "men vi ser inte så allvarligt på det. Det måste vara något slags fotografiskt mysterium".

Nästa meddelande var en tioraders notis i *Daily Express* den 27 juli, av vilken man fick veta att mr. Templeton skickade kamera och film till försvarsministeriet för att hjälpa säkerhetsmännen i den undersökning av affären som de höll på med.

Under tiden meddelade *Yorkshire Post* (den 24 juli) att det fanns en excentrisk person i den där trakten som ofta sprang omkring naken på Burgh Marsh och hade iakttagits av åtskilliga invånare i den närbelägna byn Burghby-Sands. Polisen föreföll nu vara helt övertygad om att detta var mannen på fotografiet. Men inte så mr. Templeton, som sa: "Jag har sett denne man komma springande. När jag såg honom bar han ett par shorts. Jag vägrar tro att han är figuren på fotot. Jag är fullt övertygad om att han inte var inom synhåll när jag tog fotot. Jag har ingen egen förklaring, men jag vägrar att acceptera denna."

Nästa notis som vi stötte på, var ännu mer intressant. *Yorkshire Post* innehöll den 3 september en rapport från sin korrespondent i Carlisle som berättade att mr. Templeton nu avslöjat att han blivit ingående utfrågad av två mystiska män som anlände i en jaguar, visade upp säkerhetspolisens identitetskort och benämnde varandra med nummer (nr 9 och nr 10). Sammanträffandet arrangerades per telefon och ägde rum på Burgh Marsh. De två mycket välklädda och vältaliga herrarna utfrågade honom noga om väder och tid, när fotot togs, om det funnits några fåglar däromkring och var boskapen hållit till på markerna. "Så försökte en att få mig i en fälla", sa mr. Templeton. "Han sa: 'Här borde mannen ha varit, när fotot togs.' Jag sa till honom att det inte hade varit någon man där."

En ung vän till mig, mr. Gavin Warburton, nu i Sydafrika, var nylig-

gen i samspråk med mrs. Elizabeth Klarer,**) vilken, som läsarna kanske kommer ihåg, säger sig ha åkt i ett tefat och tagit ett antal fotografier av maskinen i juli 1956. Mrs. Klarer omtalade för min vän att våra rymdbesökare känner till mer än en metod att göra sig själva och sina maskiner osynliga för oss och att en av dessa metoder innebär att en del av ljusvågorna böjs av med hjälp av magnetfält.



Copyright: J. Templeton

Jag skulle tro att när mr. Templeton tog fotografierna av sin dotter, hade ett UFO redan landat och var mycket nära honom där på ången. Registrerar nu en kamera och ett mänskligt öga precis samma sorts ljusvågor? Är det inte möjligt att den enda orsaken till att UFOt inte syns på mr. Templetons bild, är att han inte råkade ha kameran riktad mot det? Men han hade den faktiskt riktad mot ryggen av en medlem av UFOts besättning.

Mr. Templeton är liksom alla riktiga landsbor en god iakttagare ute i naturen. Han lade märke till att boskapen hade skockat sig samman som om en storm var i annalkande. Men det var ingen storm i annalkande. Vädret var fint som det klara och tydliga fotot visar. Det är emellertid känt att stormar är magnetiska eller i varje fall medför en del förändringar som påverkar magnetfältet. Är det då inte sannolikt att närvaron av UFOt förnams av boskapen och att djuren var känsliga nog att märka att det var något magnetiskt kring det, något liknande vad som föregår en storm?

Mr. Rex Stanford, den välkände amerikanske ufologen***) var nyligen i London, och han höll ett mycket intressant föredrag i Caxton Hall den 12 sept. för medlemmar av British UFO Research Association (BUFORA). Bland allt det intressanta han förtäljde, erinrar jag mig i synnerhet att han var närvarande i Socorro, New Mexico*) tidigare i år (1964) när dr. J. Hynek, chef för Dearbornobserva-

toriet, och tjänstemän vid amerikanska flygvapnet var där och undersökte UFO-landningen den 26 april. Dr. Hynek och Förenta staternas flygvapen tar Socorrofallet mycket allvarligt, omtalade mr. Stanford för oss. De vet mycket väl att en stor, silverfärgad maskin av två bilsinbilars storlek, landade där. De vet att vittnet, polismanen Lonnie Zamora, har ett gott rykte för hederlighet. De vet att han såg flera små män (cirka 3 1/2 fot höga) i närheten av maskinen. De vet att maskinen lämnade djupa, kilformiga märken i det mycket hårda underlaget, där dess fyra fötter ståt, och de vet att när maskinen lyfte, rispade den med ett av sina landningsställ mot en sten och lämnade metallfragment på den. De vet också att landningen erhöll mycket vidsträckt publicitet i USA och här i Europa. Kort sagt, de vet att Socorrofallet inte är ett som de kan skratta bort. Inget tal om högtflygande gäss eller lågtflygande planeter den här gången.

DEN ÖDESDIGRA BERMUDATRIANGELN

Av Vincent Gaddis

Med trettonio mans besättning anträdde tankern *Marine Sulphur Queen* sin sista resa den 2 februari 1963 från Beaumont, Texas, med en last av smält svavel. Dess destination var Norfolk, Virginia, men ut i det okända seglade den. Ett rutinmeddelande per radio natten till den tredje februari visade att fartyget befann sig nära Dry Tortugas.

Det 77 meter långa skeppet saknades den 6 februari, och man satte igång att söka efter det. Flygplan utgick från kustbevakningsstationer från Florida i söder till Virginia i norr, samtidigt som kuttrar avpatrullerade atlantkusten. När man inte fann något spår, inställdes efterforskningarna den 14 februari.

Fem dagar senare i Floridasundet fjorton miles sydöst om Key West plockade en av flottans torpedbåtar upp en flytväst samt en del spillror som antogs ha kommit från tankern. Ingenting annat har påträffats.

Den 28 augusti 1963 lyfte två KC-135 fyrmotoriga strato tankerjetplan från Homesteads flygbas söder om Miami, Florida. Besättningarna bestod av tillsammans elva man. Vädret var klart.

Vid middagstiden angav planen per

radio sin position till 800 miles nordöst om Miami och 300 miles väst om Bermuda. Planen var nya, i radiokontakt med varandra, och de flög inte tätt tillsammans enligt en talesman för flygvapnet.

Sedan försvann planen.

Omfattande efterforskningar företogs. Flygplan flög i formation kors och tvärs över området i det de följde ett noga planerat mönster. Fartyg skummade omsorgsfullt havsytan.

Följande dag upptäcktes spillror flytande på vattnet omkring 260 miles sydväst om Bermuda. Inga överlevande eller kroppar påträffades.

Det antogs att de två planen hade kolliderat med varandra i luften, men två dagar efter försvinnandet påträffades fler spillror — 160 miles från den första upptäckten. Vad som hände, förblir ett mysterium.

En del andra fall som nyligen inträffat:

Två månader tidigare, den 1 juli, seglade fiskebåten *Sno' Boy* under Förenta staternas flagg från Kingston, Jamaica, mot Northeast Cay, en liten ö 80 miles sydöst om Jamaica. Fyrtio personer var ombord.

När båten saknades, igångsatte Förenta staternas flotta och kustbevak-

Jag skulle tro att precis som det finns myndighetspersoner i USA som har ett allvarligt intresse för Socorro-landningen, finns det även här i England tjänstemän i officiell ställning som har ett allvarligt intresse för Burgh Marshlandningen.

Och det är samma skäl som finns bakom deras intresse. Dessa skäl har med atomenergi att göra. Det finns atomanläggningar nära Socorro och nära Burgh Marsh. Den så kallade homo sapiens fuskar inom vetenskapen. Vet hon verkligen vad hon håller på med? Är det inte uppenbart att, även om hon, stackars tok, kanske inte vet det, så finns det andra, någonstans, som gör det?

Från Flying Saucer Review.

*) Se tidskriften *Galax* (adr. Box 12029, Malmö 12) okt. 64.

**) Förf. till I rymdskepp över Drakensberg (Parthenon, Hälsingborg).

***) Tillsammans med sin broder Ray författare till *Kontakt med rymdväsen* (Parthenon).

ning efterforskningar. Flera vrakdelar som antogs härröra från båten, observerades. Slutligen, efter tio dagar, inställde man sökandet.

Den 8 januari 1962 rullade en av flygvapnets KB50 tankmaskiner upp för startbanan vid Langley flygbas, Virginia, och styrde sedan mot öster med destination Azorerna. Major Robert Tawney förde befälet över en besättning på åtta man.

En kort stund senare mottog tornet vid flygbasen svaga radiosignaler från planet. Så dog signalerna bort i tystnad.

Åter företogs omfattande efterforskningar, men man fann inga spår av vare sig vrak eller kroppar. Slutligen uppgavs spaningarna.

Under endast de senaste två decennierna har detta havsmysterium krävt nästan 1.000 liv. Och i denna följd av olyckshändelser har aldrig någonsin en kropp återfunnits.

Dra en linje från Florida till Bermuda, en annan från Bermuda till Puerto Rico och en tredje linje tillbaka till Florida genom Bahamaöarna. Inom detta område, känt som "Ber-

mudatriangeln", har de flesta av försvinnandena inträffat.

Området är på inget sätt isolerat. Floridas och Carolinas kuster är tätt befolkade likaväl som de inblandade öarna. Sjöavstånden är tämligen korta. Dag som natt är det flygtrafik över sjön och sjövägarna. Vattnen är väl avpatrullerade av kustbevakningen, flottan och flyget. Och ändå är detta ganska begränsade område scenen för så många försvinnanden att deras antal långt överstiger vad slumpen kunde ge upphov till. Dess mysteriums historia går ända tillbaka till det aldrig förklarade, gåtfulla ljus som Columbus upptäckte när han först närmade sig sin landstigningsplats på Bahamaöarna.

Vad det än är, detta mysterium som lurar inom en dödens triangel så tätt utanför våra kuster, så är det ansvarigt för det mest otroliga mysteriet i flygets historia — den försvunna flygpatrullen. Här är den fantastiska historien:

Tidigt på eftermiddagen en onsdag ställde fem TBM avenger torpedbombplan upp sig på Fort Lauderdale örlogsflygstation i Florida. Det var den 5 december 1945.

Normalt hade dessa torpedbombplan en besättning på tre man — en pilot, en skytt och en radiooperatör. En av besättningsmännen uteblev emellertid denna dag.

Bombplanen hade blivit noga kontrollerade och försedda med så mycket bränsle de kunde ta. Maskinerna, kontrollerna, instrumenten och kompasserna fungerade perfekt enligt senare intyg. Varje plan var utrustat med en självuppblåsande livbåt, och varje man hade flytväst. Alla fjorton besättningsmännen hade flygerfarenhet från fjorton månader upp till sex år.

Två minuter över två på eftermiddagen fällde befälhavaren för flygstyrkan ned huven över förarhytten, och det första planet gav sig iväg över startbanan. De övriga följde efter i tät följd och steg upp mot den klara himlen för att styra kosan österut över Atlantiska oceanen med en hastighet av 345 km/tim.

Det var en patrullflygning av rutinkaraktär. Planen skulle flyga rätt österut 160 miles, sedan mot norr 40 miles och därefter tillbaka i riktning sydväst till flygstationen i det de fullbordade en triangel. Den tämligen korta flygningen skulle ta ungefär två timmar.

Flygpatrullen lät första gången höra av sig till basens kontrolltorn klockan 3.45, men det egendomliga med-

delandet innehöll inte den väntade begäran om landningsinstruktioner.

"Till tornet! Detta är ett nödanrop!" sa befälhavaren med orolig röst. "Vi tycks ha kommit ur kursen. Vi kan inte se land . . . repeterar . . . vi kan inte se land."

"Vilken är er position?" frågade tornet över radion.

"Vi är inte säkra på vår position", kom det till svar. "Vi kan inte bestämma var vi är. Vi tycks ha flugit vilse."

Förbluffade tittade tornpersonalen på varandra. Med idealiska flygförhållanden, hur kunde fem plan bemannade med erfaren besättning flyga vilse?

"Antag bäring rakt västerut!" instruerade tornet.

Det var en omiskännlig bestörtning i flygbefälhavarens röst när han svarade. "Vi vet inte vad som är västerut. Allting är fel . . . underligt. Vi kan inte fastställa någon riktning. *Inte ens oceanen ser ut som den skall.*"

Låt oss anta att flygpatrullen hade kommit in i en magnetisk storm som orsakade missvisningar på kompasserna. Solen fanns ändå fortfarande över den västra horisonten. Flygarna kunde ha åsidosatt sina kompasser och flugit mot väster med ledning av solen.

Uppenbarligen var det inte bara så att havet såg underligt ut; solen syntes inte.

Under de följande minuterna kunde tornpersonalen lyssna till när piloterna talade till varandra. Samtalet förändrades från förvirring till fruktan som närmade sig hysteri.

SOMMARSEMESTER

*som är annorlunda
ges för den som tycker om rofylld,
idyllisk natur och idérik, tolerant
atmosfär
på*

KOSMOS FERIEHEM

Vällagad hälsokost med grönsaker från 20-årig biologisk odling. Kurser i kosmologi, fredsfrågor, esperanto, avspänning, veg. matlagning m.m.

Begär prospekt!

Adr. Varnhem, tel. 0511/600 69.

Strax efter klockan fyra lämnade befälhavaren plötsligt över kommandot till en annan pilot.

4.25 kontaktade den nye befälhavaren tornet.

"Till tornet", anropade han, "vi är inte säkra på var vi är . . . vi tror att vi måste vara omkring 225 miles nordväst om basen. Det ser ut som om vi är . . ." Meddelandet slutade abrupt.

Det var de sista orden från den dömda flygpatrullen.

Tornet slog nu alarm, och inom några få minuter var en stor Martin Mariner flygbåt med full räddningsutrustning på väg. Den hade tretton mans besättning.

För 1½ år sedan var jag utsatt för en allvarlig bilolycka, efter vilken jag låg på sjukhuset i 2 månader. En tid efter det jag kommit ut därifrån, uppstod en intensiv värk i ryggen och uppåt nacken åtföljd av stark nervositet. Jag gick länge och led av detta och sökte bot hos än den ene och än den andre.

En dag sade min tjänarinna till mig: — Jag vet vem som skulle kunna bota herr Persson.

Jag frågade nyfiket:

— Vem kan det vara?

— Jag vet inte om jag kan säga det, för herr Persson bara skrattar åt mig.

— Nej, det lovar jag att inte göra, svarade jag.

Därmed berättade hon för mig sitt livs lidandes historia.

Till slut sade hon:

— I min förtvivlan kom jag en dag upp till en kiropraktor och han började behandla mig. Efter en månad var jag fullt återställd.

Då jag hade hört detta, gick jag själv upp till kiropraktorn och han undersökte och röntgade mig. Efter några behandlingar var värken borta.

Efteråt sade jag till min tjänarinna:

— Varför har ni inte talat om detta för mig tidigare, när ni har sett mig gå här och lida?

Hon svarade mig:

— Man vet ju inte om man vågar tala om det, för människor har ju så konstig inställning till kiropraktiken.

Det var ju mycket rätt svarat för det är ju vad människorna ha. Och man måste beklaga alla dem som ligga på våra sjukhus, särskilt i dessa barnförämningsstider, och förgäves vänta på den lindring, som denna behandling skulle kunna skänka dem.

Ovanstående sagt endast med tanke på dessa, som kanske kunde bli hjälpta.

Stockholm den 12 jan. 1939.

Edvard Persson,
filmskådespelare.

Tornet försökte få kontakt med avengerplanen för att meddela dem att hjälp var på väg. Det kom inget svar.

Från marinerplanet kom flera rutinmeddelanden per radio. Cirka tjugofem minuter efter det att undsättningsplanet lämnat basen, sökte tornet radiokontakt med det för att kontrollera positionen. Det kom inget svar.

Nu hade det hunnit bli skymning. Alarmerade, gjorde de på Fort Lauderdale kustbevakningen vid Miami uppmärksam på att kontakten med planen avbrutits. Ett av kustbevakningens räddningsplan gick upp och överflög flygbåtens route och kom fram till den saknade flygpatrullens sista position, så som den beräknats. Där fanns inget spår av de sex planen.

Fartyg från flottan och kustbevakningen deltog i efterforskningarna. Under hela natten väntade de på eventuella ljussignaler från livbåtar. Men inga ljus bröt igenom mörkret som låg över det svarta havet.

Vid gryningen begav sig hangarfartyget *Solomons* till det aktuella området, där dess 30 plan steg upp för att utföra spaningar. Inom några få timmar finkammades området av 21 fartyg. Ovanför fartygen gjorde 300 plan ett tätt nät av överflygningar. Brittiska flygvapnet deltog i sökandet med alla tillgängliga plan från närbelägna brittiska öterritorier. Under hela dagen undersöktes metodiskt luften och havet inom ett allt större område.

De intensiva efterforskningarna fortsatte följande dag, inte endast mellan Florida och Bahamaöarna utan även 200 miles in i Mexikanska golfen. Tolv stora landpatruller genomskötte 300 miles av kusten från Miami Beach till St. Augustine. Lågtflygande plan överflög sandstränderna söderut till Key West och norrut till Jacksonville. Men inte den minsta vrakdel upptäcktes.

Den militära expertisen gäckades. Hur kunde sex flygplan (inklusive den stora marinern) och 27 man fullständigt försvinna inom ett så relativt begränsat område?

Kan det tänkas att planens bränsle tog slut? Från flottan upplystes att trots att avengerplanen inte var speciellt lättflytande, skulle de ändå hålla sig uppe så länge som behövdes för att livbåtar skulle kunna sättas ut, och besättningen "behövde inte ens bli våt om fötterna". Alla de saknade männen hade god träning i hur man överlever på sjön och hade Mae West flytvästar. Under liknande strapatser ha-

de flottister överlevt under dagar, ja till och med veckor ute på öppna havet. Vart och ett av planen hade egen radioutrustning. Varför mottogs inte SOS-signaler från åtminstone ett av dem?

Kommendanten på basen, H. S. Roberts, föreslog att hans flygare kunde ha blivit blåsta ur kursen av höga vindar. Väderbyrån i Miami gav beskedet att det i det aktuella området hade varit en vindstyrka på 40 miles per hour, vilket inte kunnat allvarligt inverka på flygningen.

En vattenstråle från havet skulle ha träffat endast ett lågtflygande plan. Men om ett sådant naturfenomen verkligen träffade flygplanen, skulle det ändå säkerligen ha blivit spillror på havet.

Och marinen då? Mötte den samma öde som flygpatrullen?

Alla dessa teorier bortser från de förbryllande omständigheter som rapporterades av befälhavaren för planen: de märkliga observationerna och oförmågan att bestämma position.

Den natt då försvinnandena ägde rum, rapporterade man från ett handels skepp, S.S. *Gaines Mills*, till flottan att man hade observerat en explosion högt uppe i luften klockan halv åtta på kvällen. Varken vrakdelar eller olja påträffades i det angivna området. Men explosionen inträffade mer än tre timmar efter det sista radiomeddelandet från flygpatrullen, och det är osannolikt att det finns något samband.*)

Det kan ha varit en exploderande meteor.

"De försvann lika fullständigt som om de flugit till mars", sa en informationsofficer vid flottan.

Ett studium av fallet kan möjligen ge några ledtrådar.

Om patrullen hade flugit mot väster, skulle den ha kommit fram till Florida eller Florida Keys (Floridareven). Om den hade flugit mot öster, skulle den ha sett Bahamaöarna; Grand Bahama är nästan tjugofem miles lång. I sydöst var Great Abaco och Androsöarna. Öppet hav fanns i norr och söder, men en dag med sådant klart väder, skulle land ha varit synligt under en del av flygningen.

Det enda vi tycks kunna sluta oss till, är att planen flugit i en cirkel mellan Florida och Bahamaöarna — detta skulle innebära att alla fem kompasserna missvisat lika mycket. Men om felen hade varit konstanta, skulle planen ändå ha flugit rakt fram och sett land någonstans.

Något påverkade kompasserna; och detta kanske också, senare, gjorde radion tyst. Den tvåmotoriga marinern

hade inte bara den vanliga radioutrustningen utan även en handstartad generator för nödfall.

Sammanställ dessa fakta med havets underliga utseende plus oförmågan att se solen, och en tänkbar teori är en okänd typ av atmosfärisk abnormitet. Denna abnormitet kan kallas "ett hål i luften". Dess exakta natur och varför det förekommer i halvtropiska vatten inom och i närheten av Bermudatriangeln, är obekant.

Officiellt går flottan inte in på denna teori. Kapten E. W. Humhrey, coordinator of aviation safety, säger så här: "Man har inte märkt någon atmosfärisk abnormitet inom detta område vare sig nu eller tidigare. Hangarfartyg och flygpatruller förekommer regelbundet inom det här området utan att olyckshändelser inträffar."

Det faktum att flygpatrulleringar sker utan olyckshändelser kan inte åberopas mot fenomenet. Det är uppenbart att det inträffar endast vid sällsynta tillfällen inom det vältrafikerade triangulära området — utan varning, men tillräckligt ofta för att vara alarmerande.

Många piloter i privata bolag som flyger genom triangeln, ser allvarligt på teorin om en atmosfärisk abnormitet. Hur annars, frågar de, kan man förklara vad som hänt?

Vad beträffar magnetiska störningar på kompasser, så håller amerikanska flottans Project Magnet på och studerar detta fenomen. Över stora delar av jordklotet söker man efter magnetiska abnormiteter och andra ovanliga variationer. Det har meddelats att säregna magnetiska krafter som kommer ovanifrån har upptäckts i Key West-Karibiska området.

Ett liknande projekt som kombinerade studium av magnetism och gravitation, sanktionerades av kanadensiska regeringen 1950. Framlidne Wilbert B. Smith, en expert på elektronik i Ottawa, som var knuten till projektet, sa sig ha upptäckt regioner av vad han kallade "reducerad bindning" i atmosfären med hjälp av ett instrument som han uppfunnit.

Smith uppgav att sådana regioner hade upptäckts inom områden där det varit oförklarliga flygolyckor. Regionerna beskrivs som ungefär cirkulära, upp till 300 meter i diameter och antagligen sträckande sig uppåt en bra bit. De hade visat sig vara vanligare på de södra latituderna.

"Vi vet inte om områdena med reducerad bindning rör sig omkring eller bara försvinner", skrev Smith. "Men

(Forts. på sid. 13)

Meditation enligt Maharishi Mahesh Yogi

Om Maharishi Mahesh Yogi, indiern med den nya meditationsmetoden, är meningarna delade.

Ivar Martinsen, Bergen, har tillsänt SOKAREN ett tjugotal tidningsklipp från norsk press, där metoden och dess norska förespråkars verksamhet diskuteras.

"Vadar meditationsförbundet i pengar?" lyder en rubrik i Dagbladet, Oslo (14.11). Bakgrunden är att Norsk Meditasjonsforbund i en rundskrivelse uppmanar medlemmarna att skänka pengar till förbundet, eftersom man planerar att inköpa en fastighet för 260.000 kronor. 25.000 skulle betalas i handpengar. Anbudet angavs vara förmånligt. Det sägs ifrån att de 25.000 "må vi ha innen en uke (vecka). Ellers går sjansen til eget hus fra oss".

Om affären gick att ordna, förtäljer klippene inte. Men tydligt är att meditationsförbundet rör sig och räknar med stora belopp. Förbundet har krävt två procent av årslönen (eller en veckolön) i avgift. Detta innebär en kostnad på mellan 300—600 kronor för att bli introducerad. — Nu finns det i Norge två förbund som lär ut Mahesh' metod. Det är endast det ena, det som står under ledning av fru Astrid Steinhau, som har kritiserats för oblyga priser. (När undertecknad fick lära metoden ute på Djurgården i Stockholm, betalade han inte mer än 20 kronor.)

Eftersom prisfrågan, såvitt bekant, inte varit något problem här hos oss, lämnar vi den saken.

Så här presenterar Norsk Meditasjonsforbund i en broschyr sin mästare, hans lära och livsfilosofi: "Systemet är fullkomligt fritt från hypnos och spiritism och är tillrättatlagd för västerns aktiva människor. Maharishi Mahesh Yogi kommer från Uttar Kashi i the Valley of the Saints vid foten av Himalaya i norra Indien. Där tillbringade han 13 år tillsammans med sin nu avlidne lärare, den i Indien högt anseende Swami Brahmananda Saraswati Jagad-Guru Shankaracharya, den främsta auktoriteten i fråga om den gamla indiska Vedakulturen. År 1957 avbröt Maharishi sitt eremitliv och gav sig ut på en världsomfattande resa på uppdrag av sin lärare för att sprida kunskap om en nyupptäckt som denne hade gjort: en ytterst enkel och snabb teknik för djupmeditation som hade varit glömd i århundraden. Maharishi Mahesh Yogi och hans rörelse, Spirituel Regenera-

tion Movement, representerar inte någon speciell ideologi eller religiös sekt. Rörelsens syfte är att ge så många människor som möjligt tillgång till nämnda teknik för djupmeditation så att de kan uppnå harmoni och sinnesro.*) I april 1961 instiftades en "meditationsakademi" i Rishikesh i norra Indien, där det är meningen att hålla internatkurser för blivande meditationslärare. Organisationen är för övrigt världsomspännande och har nu lärare och centra i många länder."

En av de positivt inställda tidnings-skribenterna, som själv provat metoden under ett års tid — Brit Døschertobiesen — skriver bl.a. (14.11): "Djupmeditation är en andlig process som skänker förnyelse till kropp och själ på ett sätt som man inte tror är möjligt förrän man själv upplevt det. Det är en långsam process som öppnar sinnets mottaglighet och avlägsnar något av den dimma av slöhet som vi alla i dag är insvepta i. En process som faktiskt påminner oss om glömda ideal och ger oss lust att ta fram dem i dagsljuset igen och damma av dem. Nervösa och nedtryckta människor får tillbaka den inre ro och styrka som vi alla är i behov av för att kunna överleva och ger dem livsglädje och förnyad aptit på livet. Själv har jag slutat röka sedan jag började meditera. Jag hade varit rökare i många år, men efter en tids meditation började förbrukningen att långsamt gå ned. Längtan efter cigaretter avtog mer och mer till dess en cigarett per dag faktiskt syntes vara för mycket. Det kan förefalla märkligt, men faktum är att kroppen började att reagera starkt mot alla slags gifter — ja till och med kaffe! Det är bekant att alkoholförbrukare som börjar meditera, också håller uppe med att dricka — så länge de mediterar. Slutar de meditera, börjar de gärna att dricka igen. Människor som varit sömlösa i årtal och som har varit beroende av piller varje natt för att kunna sova, börjar att sova normalt igen. Detta kan oemotsägligt bevisas av människor som sedan de börjat meditera, märker att livet får nytt innehåll och ny mening och som efter längre eller kortare tids meditation känner att livet öppnar möjligheter som de inte hade en aning om existerade."

Signaturen "En förtvivlad mor" skriver att hennes dotters äktenskap är i fara att gå sönder, sedan hon bör-

jat med djupmeditation. "Jag skall viligt medge att jag tror henne när hon säger att nervsmärtorna i armar och skuldror försvann, men hon omtalar också att de återkommer vid minsta upphetsning. Därför behöver hon ro och vila och tål inga som helst påfrestningar. När hon mediterar, får det inte vara ett enda störande ljud i vårt hem. Hon sitter som en död i sängen med händerna knäppta över knäna, och så kan hon sitta i över en timma för att sedan gå och lägga sig och sova. Min svårson har på senaste tiden gett sig iväg till kontoret en timma tidigare än förr, och han visar sig nästan inte hemma under resten av dagen, därför att hon hela tiden manar på honom att han skall börja med djupmeditation."

Från ett reportage i Bergens Arbeiderblad (14.11) tar vi ut följande. Astrid Steinhau intervjuas:

— Mantra är det indiska ordet för ljud.***) Mantra-tankens är själva nyckeln till meditationen och därmed till ens eget balanserade inre, det glada och lugna jag som finns i varje människa. Men det är mycket viktigt att var och en får ett mantra som harmonierar med personlig atmosfär. Fel mantra kan i värsta fall leda till aggression helt i strid med avsikten.

— Då vilar det ett stort ansvar på den som ger mantra-tankens?

— Inget tvivel om det. Därför är det också bara fru Synnøve Flood och jag själv som ger den. Vi är upplärda genom flera månaders kurs i Indien.

— Som amatörpsykologer?

— Vi kan bestämma en människas psyke på grundval av den atmosfär hon omger sig med.

— — —

— Och Ni tar aldrig fel?

— Aldrig. Det som vi är oroliga för, är att invigda skall vara lömsmynta med sitt mantra så att utomstående försöker sig på att begagna det i sin egen meditation. Det kan vara farligt.

För Dagbladet säger fru Astrid Steinhau (21.11):

— I allt har jag lärt 2.800 människor meditation. Och i allt har 5.000 människor i Norge lärt sig meditera. Hur många medlemmar Norsk Meditasjonsforbund har i dag, vet jag inte. Det är 16 skolor runt om i landet. I februari nästa år planerar Maharishi Mahesh Yogi en kurs i Indien där flera norrmän har tänkt delta. — Maharishi betyder "stor visman". Mahesh är hans förnamn.

— — —

Professor Harald Schjelderup svarar ja på Dagbladets fråga om han har sänt patienter till Astrid Steinhau.

— Jag har sänt ett par — låt mig se, tre — patienter som var i behov av psykisk-terapeutisk behandling till fru Steinhau, upplyser professorn. Jag gjorde det som ett experiment.

— — —

Patienterna har varit hos mig efteråt. Personligen vill jag säga att jag är besviken över resultatet.

(Schjelderup är författare till den uppmärksammade boken "Den dolda människan", som behandlar parapsykiska fenomen.)

Fil. stud. Kari Hansen skriver i ett inlägg (20.11) bl.a.: "Jag tillåter mig ställa följande fråga: Vilka människotyper är det denna 'meditation' vill frambringe — som ser jagets lyckalighet som ett mål i sig självt? Ego-centricitet, självbeskådning och självförhållande har vi alla olidligt för mycket av utan att det genom denna filosofi skall direkt frammanas hos oss."

Från en intervju i en artikel (24.11): "Det är djupt beklagligt att något så värdefullt som djupmeditation riskerar att komma i vanrykte i Norge därför att en av dess lärare missbrukar lärargärningen och sina gåvor för att skaffa sig ekonomisk vinning. Vi kan alla vara glada när det rensas upp, där missbruk förekommer. 1961 uppsökte jag fru Astrid Steinhau. Jag hade hört att hon hade magnetiskt helbrädagörande gåvor, men jag visste då ingenting om meditation. Jag fick 560 behandlingar av fru Steinhau. Varje behandling tog ca 5 minuter, och för detta betalade jag sammanlagt 5.600 kronor. Jag fick ingen kvittering. Samtidigt med mig var det många andra som blev behandlade av henne. Hon tog 10 kronor för varje behandling av dem också. Sedan jag fått dessa behandlingar, sa fru Steinhau att resten av helbrädagörelsen skulle ske under meditation. Jag fick ett mantra och lärde meditationstekniken. För detta betalade jag 150 kronor. Jag hade dålig hälsa men kunde betala. Vi riskerar gärna något för att få liv och hälsa åter. Jag uppnådde sedan mycket goda resultat. Vad meditation har betytt för mig, är inte lätt att beskriva. Jag anbefaller den på det bästa."

Vi skall sluta med att referera en helt positiv röst, Bernt Egil Ohna, som (23.11) skriver att han har hållit på med meditation i nära två år. Det var med stor skepsis han började, och han hade en önskan att avslöja alltsammans som skoj, men för att kunna göra detta ansåg han att han måste skaffa sig kännedom om metoden. Därför

började han meditera. Första året gick och herr Ohnas skepsis fanns där fortfarande. Men nu skriver han att han i dag har många positiva erfarenheter som han antar beror på meditationen. "Ens personliga egenskaper träder starkare fram." Ohna nämner också att en del lär ha kommit tillbaka till meditationsförbundet och velat betala mer. Många har uppnått

Vetenskapsman undersöker reinkarnationen

Professor H. N. Banerjee, chef för avdelningen för parapsykologi vid Rajasthanans universitet i Jaipur, Indien, har under flera år ägnat sig åt att söka en vetenskaplig förklaring på de sällsynta fall där en person har visat en förbluffande förmåga att erinra sig detaljer från "föregående liv". — Det återstår ännu för honom att finna en rationell förklaring på detta fenomen, men han har samlat en mängd material. Han förfogar således över en sammanställning av påstådda fall av reinkarnation från hela världen. Han har besökt åtskilliga främmande länder och undersökt rapporter om personer som säger sig kunna återerinnra sig ingående detaljer från föregående liv. Omkring 200 sådana fall studeras nu vid Rajasthanans universitets avdelning för parapsykologi.

Banerjee säger att fastän han blivit övertygad om äktheten i en del fall, är likväl frågan obesvarad hur dessa människor kunnat återge detaljer från någon död främlings liv (vilken reinkarnation de påstår sig vara). — I ett sådant fall, vilket undersöktes 1959, rörde det sig om en tioårig flicka vid namn Swarna Lata från Chatarpur, en stad i mellersta Indien. Flickan tillhörde en medelklassfamilj, och hennes far var skolinspektör. Från sin tidiga barndom uppgav Swarna Lata att hennes verkliga hem var Katni, en stad åtskilliga mil därifrån, och att hon hade två söner. Hon beskrev husets utseende med anmärkningsvärd exakthet — så som det hade varit 18 år tidigare.

Undersökningar visade att en fru vid namn Bindia Devi hade avlidit av hjärtsjukdom cirka 18 år tidigare i det hus som beskrivits av den lilla flickan. Bindia Devi hade två söner, vilka ännu var i livet. Fastän där fanns en del misstag, var det mesta i flickans berättelse riktigt. — Swarna Latas familj hade aldrig haft någon kontakt med Bindia Devis familj. — Banerjee utesluter att det kan vara fråga om bedrägeri men tvekar att erkänna fallet som verklig reinkarnation. Han kan inte ge någon förklaring till flickans "minnen".

resultat med meditationen som de aldrig kunde ha fått för pengar.

*) Fotokopian av tidningsklippet är här ottydlig, varför några rader måste falla bort vid översättningen.

**) En annan skribent säger att det betyder "formel".

Adressen till Skolan för Indisk Meditation är: Polhemsgatan 15, Stockholm K. Tel: 50 40 06 mänd.—fred. 18—20.

SM

"Termen reinkarnation, som vanligtvis används för att beskriva sådana här fall, innebär ett antagande och har andliga och ockulta anknytningar", förklarar professor Banerjee och tillägger: "Den nuvarande undersökningen görs som ett empiriskt vetenskapligt studium och lämnar åt sidan teoretiska överväganden för eller mot."

Fall av "reinkarnation" har rapporterats oftare från Indien än från andra länder, emedan hindun tror på reinkarnation.

Ett tidigt fall som undersöktes, var i Delhi 1936. En tioårig flicka vid namn Shanti Devi påstod att hon var en gift kvinna och mor och hade bott i Mathura, en stad ungefär 75 miles söder om Delhi. Hennes påstående väckte intresse över hela landet. En kommitté på 15 man under ledning av Deshbandhu Gupta, en känd person i ledande ställning, gjorde en undersökning och kom fram till att flickans påstående var riktigt. — Shanti Devi fick resa till Mathura. Där förde hon sina följeslagare direkt till sin "makes" hus. Hon visade en fullständig kännedom om huset och tog med undersökarna till sitt sovrum för att visa dem den plats där hon hade gömt sina pengar. — En tom låda påträffades, men hennes "man", Chaubey, förklarade att han hade avlägsnat pengarna.

Undersökarna fann att Chaubeys hustru hade avlidit på Lady Lyallsjukhuset i den närbelägna staden Agra den 24 oktober 1925. Shanti Devi föddes den 11 december 1926 och bor fortfarande i Delhi. Hon har aldrig gift sig och lever ett strängt religiöst liv.

Från Los Angeles Times 31 augusti 1964.

Det har i pressen också synts notiser om andra fall som professor Banerjee undersökt.

En gosse, Jasbir, var ett helt vanligt barn när han vid tre års ålder blev svårt sjuk och avled. Man gjorde förberedelser för hans kremering, men när han vid soluppgången följande dag

(Forts. på sid. 13)

MÖTE MED VERKLIGHETEN

I Argenteuils kyrka i en Parisförort höll Abbé Pierre en omskakande och till samvetet talande predikan över temat: Möte med verkligheten.

Det var under fastan 1954. Många hade lidit nöd denna kalla vinter. Men få hade velat se nöden. Kanske måste man minnas att det var i nära desperat förtvivlan Abbé Pierre kastade ut dessa ord. Man måste ha det i minnet för att inte stötas av de hårda ord som han riktade till de välsituerade i Paris. Han talade för de sina, såsom han även framdeles har gjort. Men han talade inte bara, han handlade och handlar fortfarande. Emedan han lever bland de sina, vet han vad han talar om, får hans ord en tyngd som man önskade kunde nå många, många människor, enär hans ord gäller oss alla.

"Det finns inte en enda här", började han, "som inte har sovit i en säng denna natt. Och Guds fattiga stackars barn, var håller de hus? Ni som är här, skulle inte vilja ta emot en enda av dessa olyckliga människor. Förresten skulle dessa fattiga inte vilja komma bland er. De skulle inte känna sig hemma.

Av Guds hus har ni gjort ett tempel, där de som är tillbakasatta i livet inte känner sig hemma. De skulle knappt våga komma till kyrktrappan för att höra prästens ord.

Ni som är här har bekväma bostäder. Det finns t.o.m. några av er som har så stora hus att många rum står tomma. Ni frågar inte ens vad det ska bli av alla dem som inte har någon bostad. Ni föraktar en drinkare som raglar på gatan och skökan som står i gathörnet. Ni har fel i ert förakt och jag skulle vilja be er att ni istället frågade: Varför har de hamnat där?

Ta ett ungt par t.ex., de tänker bil-da familj. Flickan drömmer om kärlek och lycka, hon drömmer om att få barn, hon drömmer om att bli mor. Pojken, en arbetare, drömmer också om ett vackert och lyckligt liv. De blir gifta men har ingen bostad. I kyffet där de bor, klarar ett av barnen ej av kylan och eländet. Det dör. Så förändras mannen. Bitter och besviken börjar han dricka. Och modern blir övergiven, ensam och dystert hon också.

Men denne man och denna kvinna skall förklara då de står framför Herrens domstol:

'Herre, vårt liv har varit föraktligt, fullt av bitterhet och leda. Avsmak för oss själva och andra — det är sant. Men Herre, du som vet allt, du

vet att vi inte alltid har varit på det sättet.'

Och dessa som vi i vår självtillräcklighet föraktat, skall säga:

'Herre, vi har också en gång varit unga, fyllda av hopp och ideal. Vi trodde på livet. Vi hade rent hjärta, vi trodde på lagen, vårt fosterland, på våra medmänniskor. Vi vågade gifta oss, få barn. Men barn stör grannarna. Och vi hade ej tillräckligt med pengar för att skaffa oss en bostad. Vi började irra omkring, hit och dit. Och sedan kom arbetslösheten. Det är sant, ska mannen säga, jag började dricka, jag började förtulla.'

Kanske blev han en av dessa, som kommer hem och slår hustru och barn, som vi är tvungna att bestraffa.

'Men', skall han säga, 'sätt dig in i min situation. Vad skulle jag ha gjort på kvällarna då jag kom hem från fabriken? I vårt kyffe fanns inte en plats att ställa en stol att sitta på, och ungarna gnällde för att de inte hade någon vrå att leka i. Vad återstod annat än att gå på krogarna, på gatorna? Ja, vad som helst för att slippa höra jämrer därhemma. Det var på så sätt mitt liv slarvades bort och som min fru tröttnade hon också på eländet och började leva ett lättsinnigt liv. Herre Gud', skall han vidare säga, 'du som är rättvis, du vet väl att det aldrig skulle ha blivit så här, om det då vi ännu var unga och hade hopp, hade funnits en enda i staden som varit så förstående att han låtit sin bil stå ute på natten och upplåtit sitt garage till skydd åt vår lille pojke och åt oss.'

Och vems är felet?" frågar Abbé Pierre. "Ni söker inte ens ta reda på det. Ni har låtit bygga en värld där flertalet inte kan ha något hopp att bli lyckliga. Vad säger jag? Lyckliga? De kan inte föreställa sig att få del av livets nödort. Ni glömmar Guds ord, ty det finns sidor i Evangeliet som ni inte tycker om att läsa . . . Massor av kristna har inte fört ut någonting annat i världen än en karikatyr av Kristi ansikte . . . Ni har kommit hit för att be, ni deltar i gudstjänsten. Jag menar inte att alla dessa handlingar och ceremonier är utan värde, men de har bara en funktion — kärlekens. Och om ni, då ni om en stund lämnar denna kyrka, inte visar kärlek mot era olyckliga bröder, vad skulle det då ha tjänat till att komma hit och be? Vad skulle det tjäna till att samlas här? Det är väl sent, men inte för sent, att söka rädda världen . . ."

Från Föreningen Svalornas Nyhetsblad. Den filantropiska organisationens adress är: Nybrogatan 40 III, Stockholm O.

OKÄNDA JESUSORD*)

Av Joachim Jeremias

Berättelsen om den rike ynglingen

I Hebréerevangeliet**) avviker berättelsen om den rike ynglingen från de tre första evangeliernas skildring (Mark. 10:17 ff.; Matt. 19:16 ff.; Luk. 18:18 ff.). Berättelsen börjar visserligen i nära anslutning till våra evangelier: "Den andre av de båda rika männen sade till honom: 'Mästare, vad skall jag göra för att jag skall få leva?' Han sade till honom: 'Min vän (grek. *ánthrōpe* eg. "Människa!"), håll Lagen och Profeterna.' Han svarade honom: 'Det har jag gjort.' Han sade till honom: 'Gå bort och sälj allt vad du äger och fördela det bland de fattiga, och kom och följ mig.' Så långt äro vi förtrogna med händelseförloppet. Men nu heter det vidare i Hebréerevangeliet:

"Då började den rike att slita sitt hår, då detta inte alls passade honom. Herren sade till honom: '*Hur kan du säga: Jag har gjort vad som står i Lagen och Profeterna då det dock står skrivet i Lagen: Du skall älska din nästa som dig själv? Och se, många av dina bröder, Abrahams söner, äro blinda för smutsens skull, och dö av hunger, men ditt hus är fullt av många-handa goda ting och alls intet därför kommer dem till del.*'"

Slutet återför skildringen till den evangeliska berättelsen: "Och han vände sig till sin lärjunge Simon, som satt bredvid honom, och sade: 'Simon, Jonas' son, det är lättare för en kamel att gå genom ett nålsöga än för den rike att komma in i himmelriket.'"

Vi måste fråga oss, om inte detta är en sekundär utvidgning av berättelsen om den rike ynglingen i Matteus' version. Denna har i så fall kompletterats med en rad åskådliga drag, i anslutning till Matt. 19:19 b ("Älska din nästa såsom dig själv") samtidigt som ordet om att bara Gud är god (Matt. 19:17) borttagits, då man funnit det anstötligt. Mot antagandet av en sekundär utvidgning talar dock en hel rad tungt vägande iakttagelser: 1. Hebréerevangeliet har inte bara några plastiskt konkreta drag i situationsskildringen. (Jesus har att göra med två rika, den rikes missbelåtenhet tar sig uttryck i att han river sig i huvudet, Jesus sitter och bredvid honom Petrus.) Den visar icke blott palestinsisk kolorit (vändningen "Abrahams söner"; döda ting göras till subjekt i satsen: "intet går ut från huset" till de fattiga; läraren sitter). Den motsvarar också Jesu egenart. Budet om kärlek till nästan (3 Mos. 19:18) har Jesus givit central betydelse. Skild-

ringen av de fattigas nöd är att jämföra med Luk. 16:20 f., det drastiska uttryckssättet med Oxyrh. pap. 840, s. 40 f. Abrahamsbarnskapet blir också annars nämnt av Jesus som motiv för den hjälp man bör visa kroppsligt eller andligt nödlidande (Luk. 13:16; 19:9). Ordet "broder" i den vidare bemärkelsen "landsman" (såsom i de äldre skikten av evangelietraditionen) tyder även på hög ålder. 2. I jämförelse med de kanoniska evangelierna visar Hebréerevangeliet text märkvärdig kombination av förkortning och utvidgning. Trots detta verkar den inte sammanplockad, utan utmärkes av slutenhet och följdriktighet. 3. Framförallt (det är det enligt min mening avgörande äkthetskriteriet) kännetecknas de nya satserna av ett enastående allvar som griper samvetet. Alla dessa iakttagelser leda till slutsatsen, att vi ha framför oss en självständig version av berättelsen om den rike ynglingen.

Det är den fariseiska människan, som står framför Jesus, den fromme mannen som tänker gott om sig själv. Han är övertygad om att han uppfyllt hela lagen, han är inte medveten om någon brist, han har gjort allt vad som kan fordras av en anständig människa. Jesus sätter honom på prov. De fattigas frälsare visar på de fattigas nöd — och ställd redan inför den enklaste brodersplikt sviker mannen helt. Då blir Jesus mycket sträng. Det är ju inte mot uppenbara syndare hans ord bruka ha sin största skärpa, utan när han har med människor att göra, som anse sig själva för fromma, rättfärdiga och anständiga, för den gudomliga viljans görare. Bittert förebrående klagar han: Hur kan du säga: Jag har gjort Guds vilja, jag har uppfyllt min plikt, jag är en anständig människa. Och så finns det många av dina bröder, delaktiga av gudsfolkets löften, som äro *amicti stercore, morientes prae fame*, omgivna av dynga, döende av hunger, och ditt hus är fullt av många-handa äodelar! *Hur kan du säga: Jag har gjort Guds vilja?*

*) Med tillstånd återgivet från Joachim Jeremias, Okända Jesusord. SKDB 1951. 5:—.

**) Ett apokryfiskt, ej av kyrkan erkänt, evangelium.

Kommentar: Enligt evangelierna i bibeln säger Jesus åt den rike ynglingen att han skall ge vad han äger åt de fattiga (och sedan följa honom). Något syfte med detta anges inte, men tolkningen har i allmänhet varit att de många äodelarna skulle binda mannen vid jordiska ting. Det har alltid tyckts mig att det i denna berättelse har fattats något och att den i grunden är självsk. Hebréerevangeliet version av berättelsen ger händelsen sådan som jag tycker den borde vara. Hur mycket riktigare och (etiskt) sundare blir den inte, när den unge mannen uppmanas att ge av sitt överflöd för de fattigas skull, för att de är så arma? — Är detta nu ett av de många förmodade ingrepp i evangelietexterna som *correctores* utförde? — Hebréerevangeliet ger i varje fall berättelsen om den rike ynglingen en väsentligen annan och mer allvarlig innebörd.

SM

BERMUDATRIANGELN

(Forts. fr. sid. 9)

vi vet att när vi letade efter flera av dem tre eller fyra månader efteråt, kunde vi inte finna ett spår av dem."

Smith trodde att medan många plan inte påverkades av dessa regioner, blev andra så starkt berörda att det kunde upplösa dem.

Project Magnet kan mycket väl tänkas undersöka Smiths teorier som en del av sina forskningar.

Låt oss titta på ännu ett fall inom det här aktuella området!

Vi har DC-3-passagerarplanet tillhörande Airborne Transport Incorporated, som flög innan soluppgången från San Juan, Puerto Rico, till Miami.

Det var den 28 december 1948 som kapten Robert Linnquist från Fort Myers, Florida, styrde det stora planet ut från San Juans flyghamn med kurs mot Florida, 1.000 miles därifrån. De 32 passagerarna, varav två babies, hade tillbringat julhelgen på ön. Ernest Hill jr. från Miami var andrepilot. Mary Burks från Jersey City, stewardessen, serverade passagerarna kaffe och kakor.

Alla var på gott humör. "Vet ni vad? Vi sjunger allesamman julsånger", meddelade kapten Linnquist i början av flygturen.

Så gick flera timmar. De flesta av de trötta passagerarna föll i sömn i kabinen, där ljuset hade släckts. Under det lugnt surrande planet började Floridareven att framträda svagt i stjärnljuset. De var nästan hemma.

Klockan 4.13 på natten hade kapten Linnquist sin sista kontakt med kontrolltornet i Miami: "Vi närmar oss fältet", sa han. "Vi befinner oss endast 50 miles ute, i söder. Allt väl. Avvaktar landningsinstruktioner."

Och så plötsligt — några sekunder därefter — hände det!

Det hände så snabbt att kapten Linnquist och hans medpilot inte fick någon tid att sända SOS. Det hände så nära kusten att ljusen från Miami kunde ses som ett sken i natten framför dem.

Vad är det för ett ont öde som kan drabba ett stort flygplan så snabbt och så nära destinationsorten? Vilken olycka var det som slog ned på männen, kvinnorna och barnen ombord på DC-3:an?

Oversatt från *Argosy Magazine* med särskilt tillstånd av författarens agent, Scott Meredith, 580 Fifth Avenue, New York 36, N.Y., USA.

(Forts. om triangeln vid Bermuda i ett kommande nummer.)

*) Jag tror att Vincent Gaddis med orätt går förbi denna explosion. Explosioner i luften är i alla fall sällsynta och denna i tiden och till platsen så nära försvinnandena verkar vara mer än en tillfällighet. En teori: På grund av någon atmosfärisk abnormitet kom planen in i en annan och av oss vanligtvis inte förnimbar del av verkligheten — därav iakttagelsen att havet inte var sig likt och — eventuellt — oförmågan att se solen — och i denna främmande livsregion för vilken varken besättningen eller planen var fysiskt lämpade, exploderade alltsammans till sist . . . Det har också iakttagits att UFO:n — som mycket sannolikt kommer från någon främmande region — har exploderat — kanske för att de haft svårigheter att "hålla ihop" i vår värld.

SM

VETENSKAPSMAN UNDERSÖKER

(Forts. fr. sid. 11)

skulle bäras ut till sorgetåget, vaknade han till liv. Snart märktes emellertid en betydande förändring hos honom. Han talade med ny röst och vägrade att äta den mat som erbjöds honom. Han var nämligen en brahmans son. Han uppgav att hans riktige fader hette Shankar Lal Tygai och bodde i byn Videhi. Vid kontroll visade det sig att gosens uppgifter om förhållandena i Videhi stämde med verkligheten. Han kallade också flera byinneväpnare vid deras rätta namn. Slutet blev att han identifierades med en son till den uppgivne fadern, som avlidit, 25-årig, strax innan Jasbir "dött". Professor Banerjee är övertygad om att det i alla händelser inte föreligger något bedrägeri.

LÄR KÄNNA EDRA ANLAG!

ANLAGSUNDERSÖKNINGAR

(bedömning av yrkesanlag, karaktärsegenskaper, neuroser, mindervärdighetskänsla, hämningar o.s.v.) utföras på skriftpsykologisk väg.

OBS! Nedsatt pris för alla läsare av SÖKAREN.

Alarik Degerman, industripsykolog,

Skeppargatan 81 b. v. Stockholm No.
Telefon 61 91 08, 9—11 f.m.

HATHA-YOGA

(Forts. fr. sid. 2)

lära sig att kontrollera det vandrande sinnet. Varje övning är noga utformad med hänsyn till den mänskliga fysiologin och har sina speciella verkningar på organismen. Betraktar vi t.ex. *sarvangasana*, skulderstående (se bild!), har det från terapeutisk synpunkt en hel rad gynnsamma verkningar. Det är en av de finaste övningar som någonsin har tänkts ut. För kvinnans del är sköldkörteln och äggstockarna ytterst viktiga för hälsan och välbefinnandet, och denna övning är i hög grad ägnad att främja dessa organs funktioner. En frisk sköldkörtel är en stor tillgång för en kvinna. Och *sarvangasana* är en förnygre av organismen. — Det skall

dock nämnas att den här övningen inte bör utföras då en person har för högt eller för lågt blodtryck, hjärtlidande och ej heller för kvinnans del under de månatliga perioderna eller under havandeskap. Dessutom måste det ske en långsam gradvis uppträning av förmågan att utföra denna övning. Dessa regler försummas tyvärr alltför ofta av människor som antingen är ovetande om *Hatha-Yogas* regler eller står under ledning av okunniga och oansvariga lärare.

Hatha-Yoga lägger vikt vid avslappningen. Detta med avslappning har ju stor aktualitet i vår tid. Också inom detta område har yogan förekommit den moderna forskningen. Av de senaste forskningsrönen framgår att människokroppen får sin bästa vi-

la, när den ligger på hårt och plant underlag. Denna princip utgör grundvalen för yogans avslappningsställning: *shavasana*. Denna *asana* (ställning) motverkar det förfall som oundvikligt föregår i organismen, och den bygger upp kroppen och förlänger livet. Det är en viloställning som kan praktiseras av *alla*, både unga och gamla, friska och sjuka med mycket stor fördel.*)

Yogan betraktar kropp och själ som våra instrument som utövar inflytande på varandra. Det är omöjligt att uppnå den idealiska avslappningen när sinnet är fyllt med allehanda tankar. Då det oövade sinnet har en ingrodd benägenhet att "vandra omkring", är det nödvändigt för eleven att försöka sätta stopp för detta okontrollerade tänkande, och yogan visar vägen därtill.

I inledningen nämnde jag att *Hatha-Yoga* utgör endast en gren av yoga. Likaså utgör det terapeutiska värdet av *Hatha-Yoga* endast en sida av denna form av yoga. Men denna sida, den hälsoskapande, helande, har redan fört tusentals skandinaver till yoga, och det finns så många bekräftade fall av sjukdomsbotande — helt eller delvis — genom elevens eget arbete med sin kropp och sitt sinne att vi måste ha ögonen öppna för detta urgamla systems möjligheter. Och att döma av det intresse som redan har visats under den förhållandevis mycket korta tid som yoga har varit känt här i västerlandet, får vi räkna med att inom en snar framtid kommer till mänsklighetens tjänst portarna att öppnas för en saklig, fördomsfri undersökning av yogan, vilket kommer att leda till ett allmänt erkännande av *Hatha-Yogas* möjligheter, när den utövas på rätt sätt och i rätt anda.

*) En beskrivning av denna enkla övning kommer i ett följande nummer.

NU UTKOMMEN!

VIDI NOVA

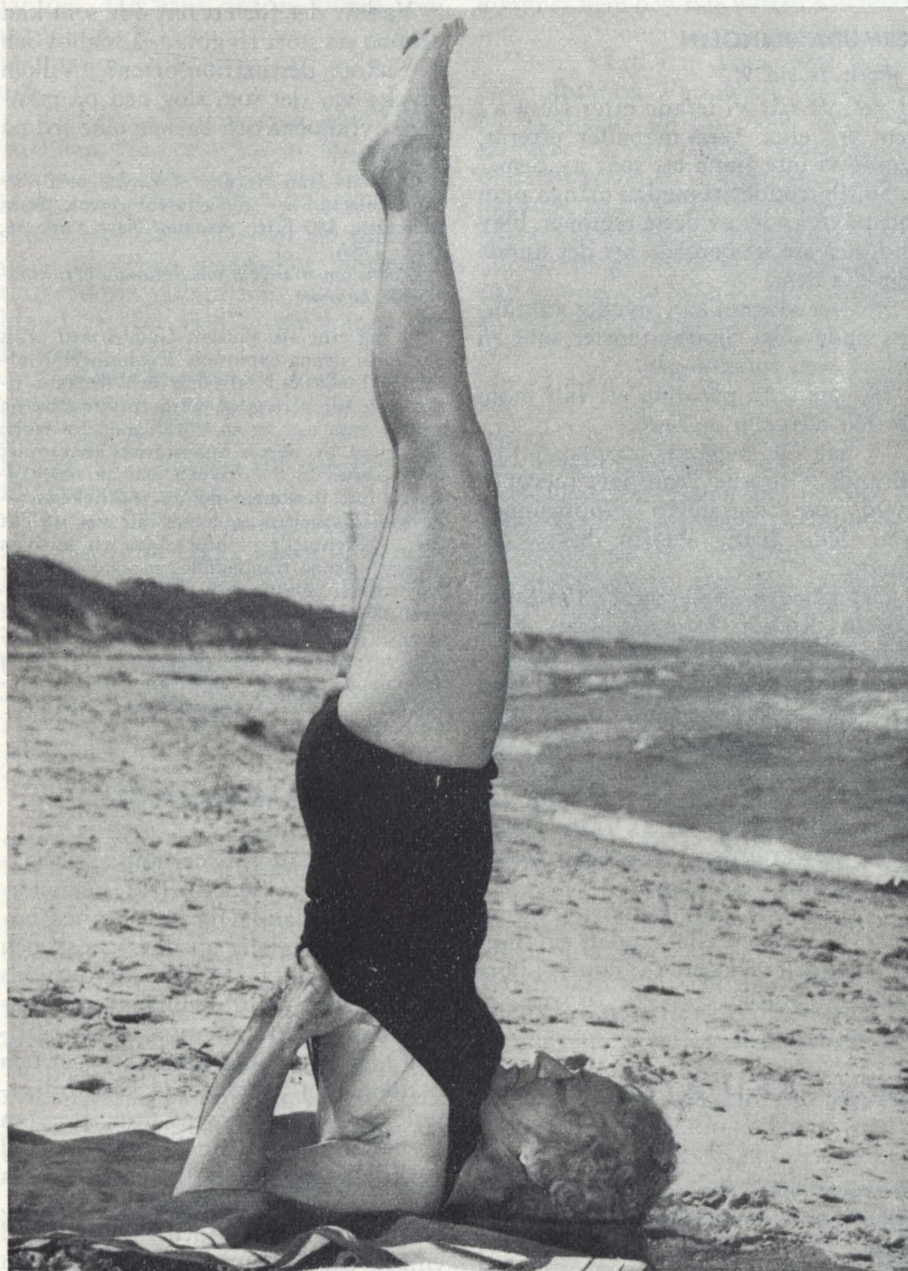
En svensk tidskrift
för biologisk medicin

Referat ur biologisk-medicinsk synpunkt
av svenska behandlingsresultat och rön
inom skilda medicinska fack samt aktualiteter
inom biologisk forskning och inom
reformkosthandel.

Red. och ansv. utgivare:
Dr Lars-Erik Essén
Kuranstalten Vita Nova, Mölle

Rekvistion:
Bokförlaget Vita Nova, Kullagatan 58,
Hälsingborg. Postgiro 16 12 50

Lösnummerpris: 3:—.



Edith Enna i *sarvangasana* vid 67 års ålder. Bilden hämtad från "YOGA — lærebog for begyndere" av Anne Lise Dresler och Edith Enna. Boken är skriven för både män och kvinnor. Den är utgiven av Borgens Forlag, Köpenhamn och kostar 34:50 danska kr. (inb. 44:—). 175 illustrationer.

GEORGE DE LA WARR ...

(Forts. fr. sid. 4)

mönster och det frekvensmönster som bloddroppen utsänder. Men om det är resonans, kommer apparatens detektors gummihinna att liksom klibba fast vid operatörens finger, och då vet han att han fått bekräftelse på sin fråga. — Sedan man sålunda fått reda på vilken sjukdom eller vilka sjukdomar patienten lider av, kan man åstadkomma konstgjord bestrålning som påverkar den sjukes andekropp. Åtskilliga sjuka har blivit botade eller lindring efter fjärrbehandling från Oxford. Kostnaden är tyvärr dryg: cirka 100 kronor i månaden.

Vi kan nämna att adressen till Delawarrlaboratorierna är Raleigh Park Road, Oxford, England. En bok om arbetet och resultaten i Oxford har skrivits av docent Poul Goos, Radionisk Laboratorium, Sørup, pr. Fredensborg, Danmark, och finns på svenska under titeln Nyckeln till livsgåtan (Parthenon, Hälsingborg).

Föreliggande artikel har kontrollerats och bearbetats av Poul Goos, som är skandinavisk representant för Delawarrlaboratorierna och varje år under vissa tider arbetar där. Dr. Goos avslutar ett brev till SÖKARENS redaktör med följande ord: "Det hele er såmænd slet ikke så 'mystisk' og da slet ikke 'okkult'. — Det bygger godt nok på vor nutidige erkendte fysiske og præ-fysiske viden, men man må selvfølgelig vænne sig til at tænke i de nye baner — uden derfor at forfalde til naivisme, som de fleste okkultister desværre gør, fordi de mangler tilstrækkelig viden — og må nøjes med det, som vor gamle ven Sokrates bekæmpede hele sin tid: 'Skinviden' — troen på, at man 'véd det hele', og derfor ikke har brug for mere viden, medens den sokratiske opfattelse ju netop er den modsatte: Jo mere man véd, desto mere opdager man, at man ikke véd!" SM

Ekonomiska medarbetare

Anonym 50:—, John Lindström, Ventlinge, 10:—, Karin Sjöblom, Stockholm, 10:—, Gunnar Sällstrand, Anten, 4:60, Mauritz Olofsson, Granåsby, 10:—, Yngve Freij, Malmö, 8:25, Thore V. Nordén, Borlänge, 5:—, Gunnar Bohlin, Gävle, 20:—, Greve Magnus Stenbock, Söderköping, 11:—, Lennart Johansson, Sundbyberg, 10:—, Anonym, 100:—. Summa 238:85.

Tack å mina egna och alla intresserade läsares vägnar!

SM

ATOMUBÄTEN ...

(Forts. fr. sid. 5)

inte vilka människor som helst lämpar sig för dylika experiment. Man måste först och främst med omsorg välja ut ett experimentpar, där den ena spelar rollen av sändare, den andra av mottagare. Det är inte lätt att uppnå verkligt goda resultat. Förutsättningen härför är att hjärnorna hos försökspersonerna i fråga är på visst sätt synkroniserade. Man talar i detta sammanhang ofta om "resonans". Hur man utväljer personerna i fråga, är än så länge en hemlighet. Så mycket vet man emellertid att valet sker efter en prövning med ett elektroencefalogram, dvs efter en undersökning av den elektriskt registrerade hjärnverksamheten hos en individ.

Flera svårigheter är förknippade med de telepatiska experimenten, bland annat det faktum att det ögonblick fjärrförbindelsen inträder, varken sändaren eller mottagaren märker något därav. Det telepatiska förloppet utspelar sig helt och hållet inom området för det omedvetna, och ingenting därav tränger in i medvetandet. Sändaren vet inte, om budskapet nått sitt mål. Å andra sidan vet inte heller mottagaren, om han uppfångat signaler från en annan hjärna eller om han själv hittat på något. Denna svårighet söker man övervinna genom att inte förmedla mångtydiga och komplicerade bilder utan nöjer sig med symbolerna på de tidigare nämnda parakorten.

Men man har inte tänkt nöja sig bara med det. Man syftar även till en utveckling av denna teknik. Man avser att begagna parakorten som en code i stil med Morsealfabetet och på så sätt formulera begripliga budskap. Man söker även efter lämpliga medicament som kan underlätta tankeöverföringen. Det kan förtjäna nämnas att en amerikansk farmakolog, dr. Humphrey Osmond, uppnått vissa resultat på detta område, vilka han demonstrerade i en rapport till Vetenskapsakademien i New York i mars 1947.

På grund av att tryckeriet drabbades av sjukdomsfall i januari, blev förra numret mycket försenat. Vi ber om överseende med detta.

Några läsare har inbetalt 14:— i stället för 10:50 som är priset för resten av 1965 för dem som tidigare prenumerat. Återbetalning kommer på posten.

FRÅN BRÖDER OCH SYSTRAR I KOSMOS

SÖKAREN publicerar under ovanstående rubrik ett urval tankar och synpunkter som kommer per brev från läsare till red. Fastän breven i allmänhet inte är avsedda för publicering, räknar vi med att skribenterna vill stå för sina meningar. Denna gång utesluts dock författarnas namn.

— — — Dessa "tefat" anses visst komma från främmande planeter. Det skulle lätt kunna bevisas att de inte gör det. Men det kan vilken astronom som helst göra mycket bättre än jag. Förlåt att jag kom in på detta! — — — X 1

Svar: Nej, doktor X, vetenskapliga teorier duger inte som bevis på någonting. Endast fakta kan tjäna som bevis. Vetenskapens föreställningar om förhållandena ute i universum ändras från tid till annan. Att t.ex. Mars och Venus inte skulle kunna hysa mänskligt liv, är en åsikt som numer bestrides av en hel del forskare. SÖKAREN åtar sig emellertid inte f.n. att bevisa att tefaten kommer från andra himlakroppar.

— — — Jag är mycket ledsen över att det i Er tidskrift tycks finnas en tendens att "avslöja" både George Hunt Williamson och nu sist Adamski. Dessa två författare har jag satt stort värde på. Jag hörde Adamski när han var i Danmark 1963, just för att bilda mig en uppfattning om honom. På mig verkade han både trovärdig och ärlig och var mycket intressant. Vad skall man hädanefter ha tillit till, när den ena efter den andra beskrivs som bedragare? — — — X 2

Svar: Avslöjandena om Williamson och Adamski görs inte för nöjes skull och inte på grund av "okunnighet" hos red. (som någon påstått). Men det är ju viktigt att få veta vilka dessa människor verkligen är, eftersom deras verksamhet rör så livsviktiga frågor. Honey-artikeln, som hittills rekviderats av 13 (!) personer, anser jag vara av stort värde för den som vill skaffa sig en mer ingående kännedom om GA. — Men hur det än är med GA:s sanningsenlighet, menar jag fortfarande (i likhet med Carol Honey) att den filosofi som han presenterar i sina böcker, är storartad. Det förefaller mig som den är av sådan kvalitet att den inte kunnat uttänkas av honom själv. — Jag har tillskrivit GA och bett honom svara på Honeys uppgifter, men han har meddelat att han anser sig ha mer konstruktiva saker att syssla med än svara på Honeys beskyllningar.

Tack för tidningen. Nr 2 var mycket bra! Jag och fler med mig retade oss på artikeln om Williamson i nr 1. Men nu är jag intresserad igen. Hälsningar! X 3

Svar: Tack för intresset! Jag kan inte finna annat än att uppgifterna om Williamson måste vara korrekta. Men på grund av många läsaes negativa reaktioner på kritiska artiklar, vet jag inte om jag vågar publicera några fler sådana. En fortsättning efter den linjen skulle mycket ogynnsamt påverka prenumrantsiffran, vilken ännu är alltför låg. — Men: kritik är forskarens främsta instrument — och det är väl fakta vi vill komma fram till? Jag kan för min del inte förstå nytan av att måla allting i ljusa färger när även de mörka finns. SM

Livet efter detta. En intervjuiserie av Eric Sjöquist. (Gummessons 14:75) Ett antal kända personer och en del "vanliga" människor har utfrågats om vad de tror beträffande ett liv efter detta. Boken, vars material sammanställts efter en intervjuiserie i Expressen, är intressant och kan vara stimulerande. Bland intervjuoffren finner vi professorn i religionshistoria Erland Ehnmark, som ger en del upplysningar om olika religioners föreställningar — utan att tillkännage någon egen mening . . .

"Han berättar att det i vår tid endast är kristendomen och islam samt vissa former av buddism som omfattar en tro på en verklig, individuell tillvaro efter döden. Medan däremot en tro på ett fortlevande i form av ett uppgående i någonting högre finns i mystiken och hinduismen."

. . . ärftlighetsforskaren professor Åke Gustafsson . . .

"Dödsproblemet kan ses ur olika synpunkter. Man kan bl.a. se det ur universums synpunkt. Universum genomgår kanske en serie cykler (tidsperioder) — upplöses, återuppstår och upplöses igen för att därefter återkomma i en eller annan form."

. . . biskop Gert Borgenstierna, fritänkaren Ture Nerman, som har officierat i prästs tälle vid icke troendes begravningar . . .

"Vi som inser det relativa i allt och därför inte dristar oss att med fasta dogmer lösa evighetens gåtor, vi talar inte om ett liv efter detta i personlig mening. Vi bekänner vår okunnighet och otillräcklighet och vi böjer i djupaste vördnad vårt huvud inför evighetens mysterium."

. . . poeten Setterlind, författaren Jan Fridé-gård, som ger en beskrivning av vad spiritualismen säger om livet efter detta, professor Ingemar Hedenius, som i sitt svar bemöter spiritualismen, utan att emellertid ha innebörden av det grundläggande och avgörande begreppet astralkropp aktuell för sig, direktor Olov Hartman, docenten, läkaren och frikyrkomannen Folke Edsmyr, som visar sig tro på helvetet i form av ett eldhav och en evig pina, något som enligt hans mening är väl förenligt med tron på en allgod Gud, eftersom Gud har gett människan ett fritt val mellan himmel och helvete*) samt baptistpastorn Joel Sörenson.

"Vad händer efter döden? — Det vet jag inte. Men, tillägger han omedelbart, en tro har vuxit i mig som synes vara bärkraftig och meningsfylld. Den har sin grund i det kristna evangeliet, fattat inte som lärosystem utan som ett vittnesbörd om varats innersta väsen, där jag funnit Gud."

Av svaren från "okända", mest skolelever, som intervjuats, är en hel del naivt — en naturlig sak hos unga, oerfarna människor — men flera svar väcker respekt . . .

"Jarl Jämthe, 23, tror för sin del att allt liv definitivt upphör i och med döden. — Evighetsproblemet har man väl inte aktuellt för sig, men inför frågan om döden tror jag detta är viktigt: att man söker göra så lite ont som möjligt, att man behandlar folk som man själv vill bli behandlad."

*) Tron på ett helvete "efter detta" skall bemötas i ett kommande nummer.

Pause, Walter, Helen Keller. (Verbum-serien, SKDB 9:—) *Das Leben triumphiert* (livet triumferar) har författaren kallat sin bok om den dövblinda Helen Keller. Det är en gripande skildring av hur sköterskan Anne Sullivan genom ett tålmodigt arbete lyckas komma i kontakt med barnet Helen Kellers själ genom att "tala" till henne via hennes känselsinne. Den blinda och döva flickan kunde inte nås varken genom syn- eller hörselin-

tryck, men med stor möda och under tålmodigt arbete lyckades Anne Sullivan nå fram till det sjuka barnet genom att teckna enkla morsefigurer i hennes hand. På detta sätt öppnades bildligt talat flickans öga ut mot världen. Det visade sig att Helen Keller var synnerligen begåvad. Hon kom att avlägga akademisk examen, blev en känd författarinna och filantrop som ägnade sitt liv åt att organisera hjälp åt andra döva och blinda. Redan vid elva års ålder utförde hon sin första framgångsrika aktion för en olyckskamrat. Helen fick höra talas om en dövblind pojke som levde i ett eländigt tillstånd. Hon ordnade bland barn i Amerika en insamling för den olycklige Tommy Stringer, och det ledde till att hennes skyddsling kunde placeras i en blindskola.

Pause berättar närmast i romanform vederhäftigt och utan sentimentalitet. En bok av högt värde som borde kunna utgöra stimulans för läsaren att verka för de annorlunda, de drabbade, eller offra en del av sitt överflöd i tid och pengar för att hjälpa dessa till ett mera människovärdigt liv.

Rengstorf, Karl Heinrich, Jesu uppståndelse. (SKDB 17:—) Denna bok beskriver det kristna påskbudskapets form, karaktär och innehåll. Den behandlar inte det historiska skeendet med korsfästelsen och uppståndelsen utan budskapets, kerygmats, innehåll för att visa att detta budskap innehöll tron på en uppståndelse Jesus och att denna tro ej kan skiljas från evangeliet som helhet. Stilen i boken är torr och omständlig, och det tycks rec. som författaren inte får så mycket sagt över de 150 sidor som texten löper. En bok för teologer, ointressant för lekmanen.

Telano, Rolf, Vänner i universum. (Parthenon inb. 17:50) Bokens författare anges vara "Borealis", en kvinna från Venus, som genom Rolf Telano meddelar sig med jordmänniskorna. Förlaget uppger inte på vilket sätt kontakten mellan Telano och Borealis skett — det anser tydligen detta för en oväsentlig detalj som utan vidare kan förbigås — men det är klart att det är fråga om ett psykiskt fenomen. Nu finns det en mängd "psykiska kontakter" med rydmdänniskor, och de utgör en brokig karta av olika och motsägande uppgifter om universum och i synnerhet vårt solsystem. Man frågar sig varför det svenska förlaget velat ge ut en av dessa psykiska berättelser och varför det valt just denna. Här skall inte ges några vidlyftiga argument för recs mening om boken, det skall endast sägas att boken är dålig. På en punkt motsäger den också det av samma förlag i samma bokhöst utgivna arbetet om Mu. För mrs. Wilcox låg paradiset i Mu, för Telano var det beläget *inuti* jorden. En annan sak: Som Ivan Troëng påvisar i "Kulturer före istiden", finns det gamla urkunder som talar om en tid *innan månen fanns*. Men enligt Telano fanns det en tid då jorden *hade två månar!* Att boken predikar nödvändigheten av ett universellt broderskap, är inte tillräcklig motivering för att ge ut den.

UFO I ETERN

Över Tromsø, Norge, sändes lokalt UFO-program var 14:de dag 5.3, 19.3 osv på långvåg 1900 m. och kortvåg 9550 megahertz kl. 14.00—14.45. Långvågen lär kunna höras i Nordsverige.

Den engelska spiritualistiska veckotidningen *Psychic News* omtalar att man vid ett amerikanskt sjukhus gör ett unikt experiment: cirka 200 "obotliga" patienter behandlas med *healing* under strängt kontrollerade försök och i samarbete med psykiska undersökningsgrupper. Experimentet görs i hemlighet och namn på sjukhus och berörda läkare kan ej avslöjas.

Anne Lise Dresler är lärarinna i yoga i Köpenhamn; elev till Swami Narayananda sedan 1954; översättarinna; författarinna; i september 1957 startade hon "YOGA", tidskrift för Yoga och Vedanta; har utgivit 14 böcker om yoga tillsammans med Borgens Forlag — den första var YAMA, 1955, vidare nio böcker av Swami Narayananda samt en lärobok för nybörjare tillsammans med Edith Enna: "YOGA".

EN NY TIDSKRIFT

Dr. Lars-Erik Essén, föreståndare för kuranstalten Vita Nova ("nytt liv") i Mölle och en av de mycket få läkare i Sverige som företräder den biologiska medicinen, har utgett första numret av en tidskrift, VIDI NOVA ("jag har sett nytt" eller friare översatt: jag har gjort nya erfarenheter) vars syfte är att redovisa rön beträffande biologisk terapi för att stimulera till intresse för sådan sjukdomsbehandling. VIDI NOVA är ingen populärt hållen tidskrift; den vänder sig till medicinare framför allt; de referat som dr. Essén ger av olika "fall", behandlingar och resultat, är skrivna med en medicinsk terminologi som ofta gör dem obegripliga för lekmän.

Det är emellertid att hoppas att dr. Essén kan fortsätta att ge ut sin tidskrift och att den får stor spridning, i synnerhet bland medicinare, ty den idé som VIDI NOVA representerar, hör utan tvekan framtiden till. — Stöd den biologiska medicinen genom att rekvrirera VIDI NOVA och tala med Era bekanta om den och om kuranstalten Vita Nova.

Den nya tidskriften beräknas utkomma med ett eller två nummer årligen. Lösnummerpris 3:—. Adress: Bokförlaget Vita Nova, Kullagatan 58, Hålsingborg. Postgiro 16 12 50.

VOX MEDICI

"Det är i våra dagar inte bakterier, na, som är människans stora fiende, utan människan själv. Det är en följd av, att det mänskliga intellektet och den så kallade framgången övervärdas. Men det är inte det som är huvudsaken; det enda väsentliga är, om det som den mänskliga intelligensen tänker ut och skapar, blir till nytta eller skada för andra människor. Jag är fast övertygad om, att en ny och god människotyp kommer att bebo vår värld, även om denna ännu inte förstår det och kanske kommer att begripa det först efter ytterligare jättekatastrofer, som den brutala, materiellt inställda människotypen kommer att stöta oss i. Men en gång kommer denna människotyp att betraktas och betecknas som alla människors fiende. Var i världen denna nya, framtida människotyp kommer att utvecklas, vet vi ännu inte. Det kan också göra detsamma. Naturen tar god tid på sig, men utvecklingen står inte stilla."

Professor G. Domagk, Nobelpristagare i medicin och fysiologi 1939.

Uttalandet med tillstånd citerat från VIDI NOVAs förstasida.